

NY GIV FOR KLASSEKAMPEN

APRIL 1982

TF

SOMMERLEIRINNSAMLINGA-82

NY GIV FOR KLASSEKAMPEN

Partiledelsen har vedtatt at årets sommerleirinnsamling skal gå til en »Ny giv for Klassekampen» og målet er å samle inn 500 000 kroner. Hovedformålet er å skaffe midler til tiltak som kan gi oss ei enda bedre avis, men en del av beløpet vil også bli satt av til et reservefond for avisa.

Den siste ordinære innsamlinga til Klassekampen var i 1979 og midlene gikk til å dekke de store underskuddene som var samlet opp. Seinere har avisa pga. statsstøtte og egne salgsinntekter sånn noenlunde klart å balansere drifta, med et mindre overskudd i 1980 og underskudd i 1981. Fordi Duplotrykk har hatt muligheten til å øke kreditten har det økonomiske resultatet ifjor ikke ført til spesielle problemer.

For 1982 er målet å klare balanse i driftsregnskapet på tross av redusert statsstøtte. Dette forutsetter bl.a. at vi klarer å øke netto-opplaget fra omlag 7600 til 8100. På tross av en mindre svikt i vinterens vervekampanje i forhold til målsettinga er det siste fortsatt mulig, forutsatt jamnt salg og verving, godt fornyingsarbeid og en høstoffensiv av vanlig merke.

Men vi har ennå ikke klart denne oppgaven. I tillegg kommer usikkerheten når det gjelder de statsannonsene som avspeiler antallet ledige offentlige stillinger. Vi har kalkulert med nedgang pga. instringningene, men ingen vet akkurat hvor stor den blir. Dette gjør at Klassekampen trenger et reservefond ved årets utløp og vi foreslår at 200 000 kroner av innsamlingspengene settes av til dette. Dersom Klassekampens stilling skulle bedre seg, f.eks. hvis de foreslåtte endringene mht. vilkåra for statsstøtte blir gjennomført, så kan sjølsagt også disse pengene brukes til mer offensive formål. Men nå trengs det midler i bakhånd.

EI BEDRE AVIS

Fra kriseperioden 1978/79 har Klassekampen, til tross for økonomiske problemer og trange rammer, blitt ei bedre avis. Kampanje-avisa »Finn tre feil» bekrefter at dette er oppfatninga også langt ut over de som sympatiserer med ml-bevegelsen.

Dette skyldes bl.a. at den redaksjonelle linja ble lagt om, at Klassekampen har blitt mer profesjonell som reportasje og kommentaravis. Klassekampens innhold og form har sjølsagt også betydning for abonnementsutvikling og løssalg. Rett nok selger ingen avis »seg sjøl» og det er ingen automatisk sammenheng mellom et bedre produkt og partiets arbeid med avisa. Men samtidig er det klart at ei enda bedre avis vil kunne gi oss større effekt i vårt eget salgsarbeid.

Ei viktig forutsetning for «ei bedre avis» er at vi klarer å videreutvikle diskusjonen om avisas innhold og form. I samband med innsamlinga vil det derfor bli invitert til å legge fram kritikk av avisa, ros og ris og ikke minst ideer og ønsker om åssen Klassekampen skal utvikles i tida framover. Partiledelsen har bedt redaksjonen legge fram sine ideer om dette i et seinere nummer av TF, som et grunnlag for denne diskusjonen.

Men samtidig er det klart at mange av Klassekampens nåværende problemer og svakheter er sterkt knyttet til manglende økonomiske ressurser og knapp bemanning. Redaksjonen er sjølsagt stor i forhold til lokalaviser, men så er det da heller ikke ei lokalavis som skal lages. Det er stilt høye krav til Klassekampen som riksavis, bl.a. med omfattende reportasjereiser i innland og utland og evne til analyse og kommentarer på ulike særrområder. Klassekampen har da også en god del mindre bemanning enn de minste av de andre Oslo-avisene.

Manglende økonomiske ressurser på redaksjonssida fører idag bl.a. til at staben ikke bare har et hardt arbeidspress, men også til at det f.eks. er begrensede midler til å sette inn vikarer i tilfelle sykdom. Mange free-lancere som tilbyr gode egne artikler må avvises fordi avisa ikke har råd til å kjøpe stoffet. En god del kulturarbeidere og fagfolk har skrevet og skriver gratis for avisa. Men i lengden er vi også avhengig av å kunne betale for stoff fra fagfolk som kan dekke stoffområder der redaksjonen sjøl ikke har nok ekspertise. Antallet sider i avisa er regulert av økonomien og reportasjereisene ditto.

For å ta et nytt skritt fram trengs det derfor mer midler og driftsbudsjettet gir dessverre ikke rom for en slik ekspansjon i dag. Derfor går partiledelsen inn for at 250 000 kroner av de innsamlede midlene disponeres til redaksjonelle formål i perioden høsten-82 og 1983.

Dette vil bla. kunne skape økonomisk grunnlag for tiltak som dette:

- En ny redaksjonell medarbeider, alternativt et betydelig større vikar- og free-lance-budsjett.
- Engasjement av kvalifiserte kulturarbeidere som kan styrke det faglige nivået på kritikker og anmeldelser.
- En større lokalkorrespondent konferanse på Dokka og mer midler til både lokal korrespondentvirksomhet og reportasjereiser.

Adgang til periodisk økning av sidetallet i uker med store begivenheter/mye stoff.

Dette ikke ment som en fastløst ramme, men som ei skisse av hva som da kan prioriteres høyere. Realistisk sett må vi rekne med at denne investeringa ikke nødvendigvis betaler seg fullt ut gjennom at «ei bedre avis» gir tilsvarende økte driftsinntekter.

Men målet må være at vi gjennom salgsarbeidet i år og 1983 bruker denne satsinga som grunnlag for å øke opplag og inntekter nok til at disse utgiftene etterhvert kan dekkes av det vanlige driftsbudsjettet.

ABONNEMENTSGAVE FOND

Partiledelsen går i tillegg inn for at 50 000 kroner blir brukt til å finansiere et abonnementsgavefond i den samme perioden. Gjennom mange år har partiet finasiert noen få frieksemplarer av Klassekampen til soldatene i Libanon og noen av oljeriggene.

Men i dag er det likevel flere steder vi skulle ønske at Klassekampen var å finne, men der det av ulike grunner er urealistisk å rekne med noe abonnement. Ikke minst fordi Arbeiderbladet ofte tilsendes gratis.

Foreløpig vil vi bla. peke på følgende steder:

- militærleire
- oljerigger vi ikke dekker i dag
- en del fagforeninger/klubber og bedriftskantiner som tradisjonelt ikke abonnerer på aviser, men der interessen er tilstede og avisa kan bli lest av mange
- Flere eks. til LO-skolen på Sørmarka og liknende institusjoner.
- »Ungdomskafeer» som normalt ikke har nok penger til avisabonnementer.

Vi trur dette vil være en svært effektiv reklame for avisa, det vil øke utbredelsen og i praksis føre til nye lesere. Vi nevner at også endel andre aviser satser en del på dette. Den kristne avisa »Vårt land» samler f.eks. hvert år inn en halv million blant leserne, kalt »Bladmisjonen», som finansierer nærmere tusen aviser årlig til sykehus og misjonsstasjoner! Å bruke pengene på denne måten har dessuten den fordel i tillegg at statsstøtta øker med en viss sum pr. abonnement vi finansierer!

KK-utvalget
på oppdrag av SKAU.

VERVEKAMPANJEN— ABONNEMENTSUTVIKLINGA

Vi har nettopp avslutta ei vervekampanje med den høyeste målsettinga siden kampanjen for å berge dagsavisa i 78/79. Grunnen er som kjent den store reduksjonen i statsstøtten. Vi trenger i 1982 et gjennomsnittlig antall dagsavisabonnenter på 6600 - om lag 500 høyere enn resultatet for 1981.

Målsettinga for kampanjen var 1500. Vi klarte 1259. Fig. 1. viser utviklinga av abonnementsstallet etter nyttår. Etter kampanjen ligger vi om lag 200 under det vi trenger. Grunnen til det er følgende:

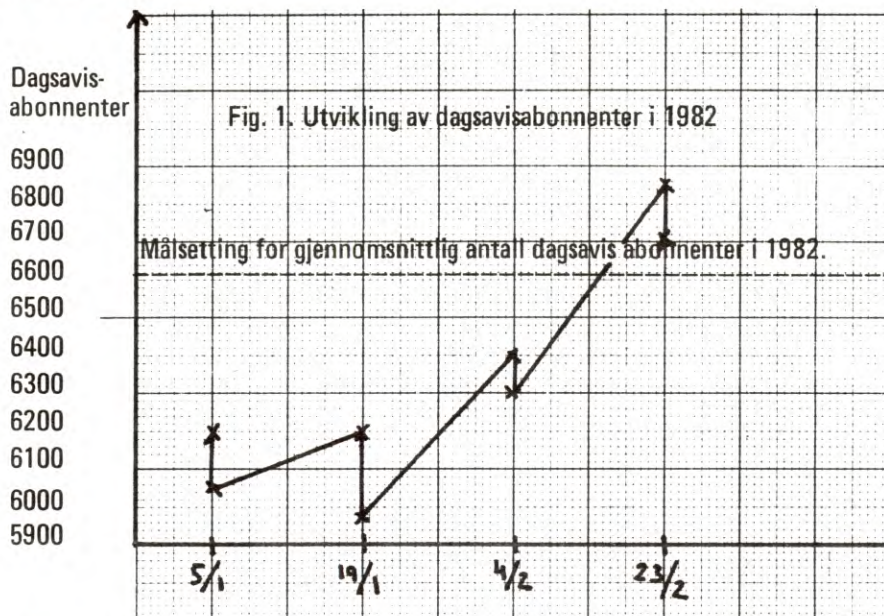
Av fig. 2 og 3 framgår det at abonnementsstallet følger en nokså bestemt syklus gjennom året med topp-punkt i februar/mars, et lavmål i juli/august og så en kraftig stigning på høsten. Gjennomsnittstallet for hele året både i 1980 og 1981 ligger på 93% av det høyeste gjennomsnittstallet for en måned (februar/mars). Med samme utvikling i 1982 ligger vi i øyeblikket om lag 200 for

lavt. Vi har lagt stor vekt på å unngå samme utvikling som i fjor, først og fremst ved å forbedre fornyingsarbeidet og holde bedre på abonnentene. *For å nå årsmålsettinga vår er dette nå et helt avgjørende punkt.*

ER RESULTATET BRA
ELLER DÅRLIG?

Vi kan ikke si at resultatet er dårlig. 1259 dagsavisabonnenter verva på så kort tid er et ganske bra resultat. Men det lar seg ikke bortforklare at vi ligger om lag 200 under det vi trenger og som vi har gjort nokså store anstrengelser for å nå. Resultatet er bra, men ikke godt nok.

BEDRE FORNYINGSARBEID
AVGJØRENDE

Det viktigste nå er å forbedre fornyingsarbeidet - holde på abonnentene. Vi har jobba med dette som en viktig del av partiets arbeid med kampanjen og har alt en klar bedring i fornyingsprosenten. Det er noe av det mest positive som har skjedd. Årets største fornying er 20. april. Av fig. 2. ser vi at stoppen i 1981 dessuten var svært stor både 8/5 og 4/6. Dette var stopp av abonnenter som blei verva i kampanjen i februar og mars. Derfor er det så uhyre viktig at det blir tatt et fast grep om fornyingsarbeidet lokalt - særlig i mai og juni for å sikre fornyinga i april og resultatene i kampanjen. En annen grunn til det lave abonnementstallet i juni-juli og august er at mange stopper avisa i ferien i stedet for å melde om adresseendring. Det er en enkel sak å få avisa omadressert i ferien. Propagander dette - og gjør det sjøl. Det er viktig for å dra opp gjennomsnittstallet for året.

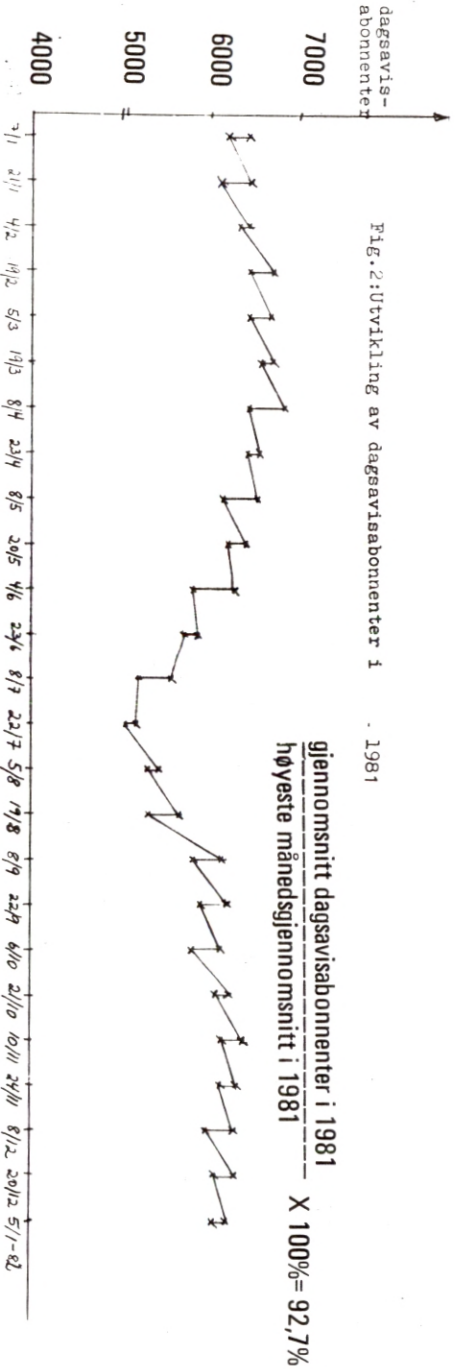
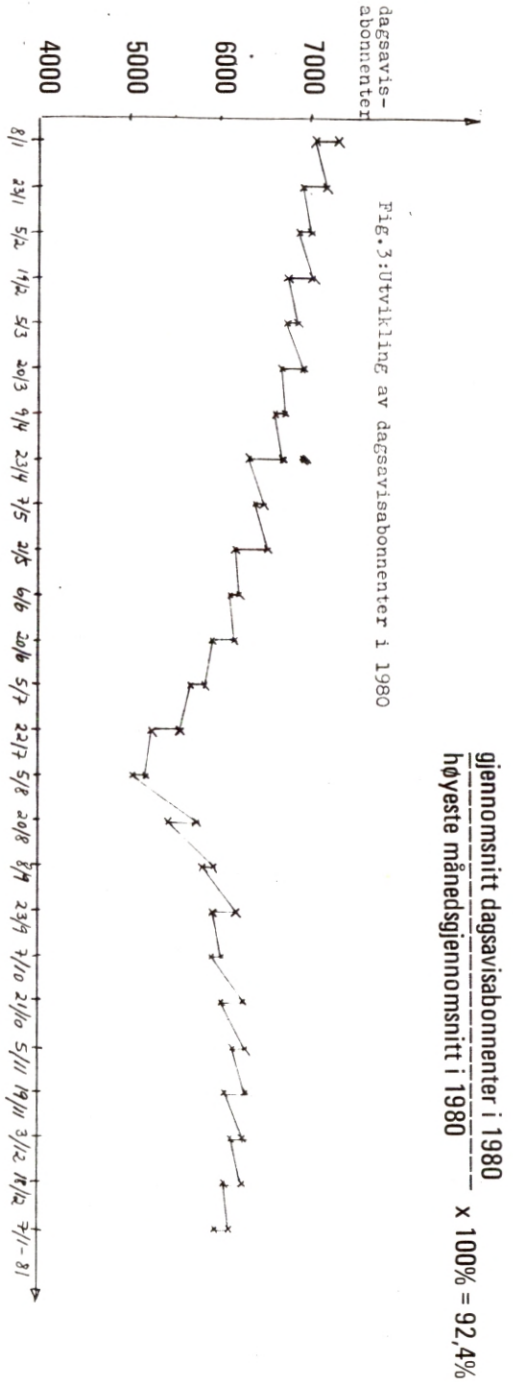
Fylkene har gjort svært forskjellig innsats i kampanjen. Fra Finnmark på topp med 131% til Sogn og Fjordane på bunn med 47% er det en kolossal forskjell. De fylkene som har drevet laber kampanje bør legge inn verveuke eller finne på andre tiltak for å komme opp mot målsettinga si. Og i alle fylker - også de som har de beste resultatene - fins det lag som har gjort null og niks med kampanjen. Disse må gjøre vervejobben på etterskudd. Og ikke minst: Det fins et skikt av faste KK-ansvarlige og andre KK-aktivister og andre KK-aktivister i og utafør partiet som jobber med KK enten det er kampanje eller ikke. Det er svært viktig at disse fortsetter det jevne vervearbeidet ved løssalg, standssalg osv. Stå fortsatt med verveblokka i handa. Tilbudet til nye abonnenter varer til og med 1.mai. Og husk at 1.mai er den beste vervedagen i året - i forbindelse med toget og på partifesten om kvelden.

**FORTSETT VERVING OG
LØSSALG**

**OPPRETHOLD KK-STAND
PÅ BYN I MAI/JUNI**

KLASSEKAMPEN

6

I fjor forsvant mange KK-stands fra gata i mai og juni. Det blei ofte begrunna med at valget krevde sitt og at mange KK-aktivister sto sentralt i valgarbeidet. Sommeren er ei god salgstid med mye folk ute på gata - la oss ikke forsvinne fra gatebildet i disse månedene i år.

Til høsten blir det som vanlig kampanje som drives fra avisa på samme måte som de to siste åra.

- få inn igjen abonnenter som har glidd ut i løpet av sommeren

- verving ved semesterstart på universiteter og skoler

- fra avisa vil vi i år legge et spesielt opplegg for å få abonnenter på ukeavisa

til å gå over til dagsavisa.

Det må være et nært samspill mellom avisa og partiet for å oppnå resultater i forhold til denne viktige målgruppa. Antall abonnenter på ukeavisa har økt kraftig i kampanjen til godt over 2000. Dette er et viktig potensiale i arbeidet for å øke dagsavisabonentene. Vi kommer tilbake med nærmere opplegg i god tid før høsten.

Vi takker partimedlemmene for innsatsen i kampanjen og oppfordrer til videre innsats for avisa.

KK-utvalget.

KINADISKUSJONEN

INTRODUKSJON

Kina-diskusjonen har pågått i Tjen Folket over lengre tid. Den har foreløpig engasjert få kamerater. Med dette legger partiledelsen opp til at alle avdelinger skal diskutere Kina. Hvordan de enkelte avdelingene vil gjøre dette må tilpasses lokale ønsker og behov. Noen avdelinger vil legge opp til helgeseminarer, noen vil bruke flere møter og andre igjen vil bruke ett møte. Minimum er at avdelinga bruker ett møte på denne diskusjonen. Det sier seg sjøl at på ett møte er det svært begrensa hvor mye en får diskutert. Men SK legger da heller ikke opp til å avslutte Kina-diskusjonen i partiet med dette. Som det går fram av materialet ønsker SK at vi skal ta oss tid på dette og komme tilbake til de positive og negative erfaringene fra Kina i den store diskusjonen om sosialismen høsten -82 og våren -83. Dermed behøver ingen avdelinger å føle seg pressa sjøl om de ikke får brukt mer enn ett møte på

Kina-diskusjonen i denne omgangen.

Temaene for diskusjonen må også legges litt opp etter lokale behov og ønsker. Det kan være at kameratene har helt spesielle ønsker om at bestemte sider av Kina-spørsmålet skal diskuteres. Det bør bli innfridd så langt det er mulig.

SKAU vil likevel antyde ei retning på diskusjonen som kan brukes som grunnlag:

For det første mener vi at det er viktig å bruke litt tid på å drøfte metodeproblemene i samband med Kina. Dette vil lønne seg seinere, så en unngår å snakke forbi hverandre. Derfor har vi lagt ved et par artikler om metodeproblemene. En seriøs metodediskusjon vil fremme vitenskaplighet og nøkternhet.

For det andre bør avdelinga sette seg inn i og så langt som råd ta stilling til SKs kritikk av KKP's linje, slik den kommer til uttrykk i det vedlagte SK-vedtaket om

dette. Allerede her begynner prioriterings spørsmålet å bli vanskelig, fordi hvert enkelt punkt i og for seg kan ligge an til en større diskusjon. Det er en fordel om styret i avdelinga på forhånd har et forslag til hvordan avdelinga bør prioritere denne delen av diskusjonen utfra kjennskap til hvilke motsigelser som evt. finnes i avdelinga.

For det tredje bør avdelinga kartlegge behovet for ytterligere diskusjoner og evt. begynne slike diskusjoner dersom tid og krefter tillater det.

Dette kan gjelde:

- De økonomiske reformene, er dette skritt mot kapitalismen eller er det nødvendige tiltak utfra Kinas tilbaketragende økonomi. En diskusjon om dette forutsetter sjølsagt at en setter seg inn i hva reformene går ut på og at en også setter seg inn i marxistisk økonomisk teori om vareproduksjon osv.
- Klassekampen under sosialismen. Her kan det være aktuelt å drøfte hvordan en skal definere de ulike klassene under sosialismen og sammenlikne en slik modell med de vekslende standpunktene til KKP.
- Teorien om kulturrevolusjonen, hva gikk den ut på, er den en videreutvikling av marxismen-leninismen eller en idealistisk og uvitenskaplig teori. Dette forutsetter at en skaffer til veie de gamle vedtaka til KKP om kulturrevolusjonen og at en drøfter dem i lys av marxistisk teori.
- Hvilke problemer fører det til når en skal bygge sosialismen i et utviklingsland der kapitalismen ikke har rukket å modne de materielle forutsetningene for

sosialismen? Nyttig å diskutere forholdet mellom produktivkrefter og produksjonsforhold i lys av den historiske materialismen. osv.

(Dette er ikke ment som obligatoriske spørsmål, men antydning av en type emner som det kan være aktuelt å ta opp dersom tid og krefter tillater det.)

Forslag til studielitteratur:

- Engels om vareproduksjonen i det siste kapittelet av Anti-Duhring, avsnittene om produksjon og distribusjon.

- Stalin om vareproduksjonen under sosialismen Sosialismens økonomiske problemer i SSSR. (Oktober)

- Mao: De ti viktigste forholda, bind 5 (Oktober)

- Hvor går Kina? Artikkelserie i Klassekampen etter AKP(m-l)s delegasjonsbesøk høsten 1981.

- Røde Fane nr. 1 1982, samtale om Kinas økonomi.

For spesielt interesserte:

- Xue Muqiao: Chinas sosialist economy. Foreign Languages Press, 1981.

- Mao Zedong: En kritikk av sovjetøkonomien, en piratutgave gitt ut på Monthly Review Press. »Critique of Stalins Economic Problems of socialism in the USSR.»

- Alle distriktstyrer i partiet har fått ett eksemplar av rapporten fra partiets Kina-delegasjon. Den er et internt arbeidsdokument på ca. 150 sider, så vi har verken penger eller muligheter til å trykke den opp i større opplag. Men den kan brukes i samband med interne Kina-seminarer o.l.

FULL

FART I

FØRSTE-MAI ARBEIDET

UTTALELSE FRA SK OM KINA

En delegasjon fra AKP(m-l) besøkte ifjor høst Kina og hadde der samtaler og diskusjoner med representanter for ledelsen i KKP. Sentralkomiteen har fått forelagt og diskutert denne delegasjonens rapport og vi vil i samband med dette uttale følgende:

1. Vi vurderer erfaringene fra den sosialistiske revolusjonen av Kina som i all hovedsak positiv. Vi mener fortsatt at Mao Zedong er vår tids største marxist-leninist, og vi har all grunn til å fortsette å forsvare Mao Zedongs tenkning.

2. Det er på en del felter klargjort viktige uenigheter mellom våre to partier.

SK mener at ledelsen i KKP gjør alvorlige revisjonistiske feil på noen viktige punkter:

- Den erklærer at Jugoslavia er »sosialistisk», at Tito var en »stor marxist-leninist» og har oppretta partiforbindinger til JKF.

- De eurorevisjonistiske partiene i Spania, Italia og Hellas blir feilaktig karakterisert som »marxist-leninistiske» partier og KKP har oppretta partiforbindinger med dem.

Denne støtta til eurorevisjonismen utgjør i virkeligheten en propaganda for at det er nødvendig med revolusjonære kommunistpartier i Vest-Europa.

Det er nødvendig å slå fast at KKP-ledelsen har forkasta den korrekte linja for å støtte opp om den kommunistiske verdensbevegelsen.

Dette er en politikk AKP(m-l) må avgrense seg fra og bekjempe fordi den retter seg mot vårt partis eksistensgrunnlag.

- KKP's ledelse undervurderer klassekampens rolle under sosialismen.

KKP's ledelse har feilaktig revidert Maos klasseanalyse og hevder at det ikke lenger

finnes antagonistiske klasser i Kina. De hevder at borgerskapet ikke lenger eksisterer som klasse, men bare som individer. Og de underkjenner betydelige deler av det objektive grunnlaget for framveksten av et nytt borgerskap.

- Den nåværende kinesiske ledelsen med Teng i spissen har drevet ei omfattende kampanje mot Mao og Mao Tsetungs tenking. Denne kampanja har i hovedsak vært retta mot Maos rolle i Kina etter 1949.

- Ledelsen i KKP har helt forlatt en *marxist-leninistisk begrunnelse* for kampen mot Sovjet. I den offisielle propagandaen har de forlatt det maoistiske begrepet »sosialimperialisme», når det gjelder å forklare sovjetsystemets karakter.

Den offisielle propagandaen er også fri for en *prinsipiell* kritikk av den sovjetiske og øst-europeiske kapitalismen.

Ledelsen i KKP har i realiteten forkasta størstedelen av den store polemikken fra begynnelsen av 60-åra, ikke minst fordi den rammer viktige deler av deres egen politikk. Ledelsen i KKP har ikke lenger noen marxistisk og prinsipiell kritikk av den moderne revisjonismen.

Dette er linjer som strir med AKP(m-l)s hovedlinjer og som vi må ta klart avstand fra.

3. Når det gjelder vurderinga av den indre utviklinga i Kina, eksisterer det ulike syn i SK, som i partiet forøvrig. SK mener det er nødvendig at denne diskusjonen fortsetter og vi vil i tida framover presentere materiale til denne diskusjonen.

4. På tross av viktige teoretiske og ideologiske uoverensstemmelser, ser vi det som nødvendig og riktig å fortsatt opprettholde partiforbindinger med KKP.

Dette har også betydning som et ledd i kampen mot sosialimperialismen.

Dette vil ikke forhindre oss fra å føre fram kritikk mot deler av KKP's politikk internt og eksternt, når denne politikken

er i strid med vårt partis syn, og vi finner det nødvendig. Dette vil heller ikke forhindre oss fra å ta opp dette spørsmålet på nytt dersom utviklinga gjør det nødvendig.

METODEPROBLEMER I KINADISKUSJONEN

ROLF

Diskusjonen om Kina er stor og komplisert, ikke minst fordi det er store metodeproblemer knytta til spørsmålet. En kan oppleve at to debattanter snakker fullstendig forbi hverandre fordi de bruker forskjellige metoder og motstridende kilder. En kan også oppleve at to debattanter tolker en faktisk opplysning helt ulikt, fordi de bruker forskjellige metoder. I den etterhvert så rikholdige Kina-litteraturen mangler det ikke på mer eller mindre sjølbetalta eksperter som har skråsikre meninger om dette og hint. Det er også mange feilkilder i studiet av Kina.

Det er likevel mulig å komme fram til en vitenskapelig analysemetode, men det forutsetter at en ikke dekker over metodeproblemene, men tvert om innrømmer dem åpent. Denne artikkelen skal i stikkordsform ta for seg noen av de viktigste problemene en støter på når en skal studere Kina og ta stilling til det som skjer der.

1. KULTURELLE PROBLEMER

Det er ei stor kulturkløft mellom Kina og Norge. Mange begreper som er godt kjent for oss, er enten ikke kjent eller betyr noe helt annet i Kina. Egenskaper

som betyr lite for oss har en helt sentral posisjon i Kina.

Ikke minst må en være klar over at den føydale arven i Kina er uhyre sterk. De tretti åra som har gått fra frigjøringa er på ingen måte nok til å gjøre opp med tre tusen år gammelt embetsmannsvelde. En del av de tinga vi opplever som negativt i Kina vil være slike føydale rester, som er så innvevd i kulturen at det vil ta lang tid før de forsvinner. Andre ting som vi opplever som negative dreier seg om en tradisjonell kulturkollisjon, der vi har lett for å sette oss på våre høye vestlige hest og se ned på andre folkeslag.

Et negativt eksempel på denne måten å se Kina på er boka til dansken Jan Bredsdorf: »Revolusjonen tur - retur». Han opplever kinesisk byråkrati, den store avstanden mellom byråkratiet og folk flest, hvor vanskelig det er å komme inn bak maska til en kineser osv. En samling av slike opplevelser får han til å trekke konklusjonen om at firerbandens fall betydde kontrarevolusjon i Kina.

Det JB ikke tar opp er at disse tinga fantes på akkurat samme måte under kulturrevolusjonen og før. Det er stor avstand mellom kinesisk byråkrati og vanlige folk, større enn vi ofte er vant til. Men sånn har det vært i hele den tida vi har støtta Kina. Dette er en arv fra keisertida, som det skal lang tid til å rive ned.

Den formelle stilen, det å holde maska for enhver pris er også ansett som en

positiv dyd i Kina, mens vår generasjon skandinaver regner oss for så progressive at vi har brutt med den. Derimot har vi store vansker med å se de kulturelle trekkene ved oss sjøl som f.eks. kinesere og andre asiater ser som frastøtende og negative. En kritikk av Kina som bygger på at Kina ikke er som Danmark, eller Norge, må bli en arrogant og kulturimperialistisk kritikk.

En skal også være klar over at Norge avskaffa adelsprivilegiene i 1821, og sjøl før det var ikke adelen i Norge så mektig som i de fleste andre føydale samfunn, mens Kina avskaffa adelsprivilegiene for en knapp mannsalder sia.

2. ARVEN FRA GAMMEL IDEALISERING

Tidligere idealiserte vi Kina voldsomt. Vi framstilte Kina som et land praktisk talt uten problemer, vi mante fram et Kina som aldri har eksistert. Det samme gjorde kineserne sjøl. Når dette idealbildet blir konfrontert med den nøkterne virkeligheten er det lett å slå over fra skjønning til svartmaling. Det er lett å komme i den stillinga at vi sammenlikner dagens Kina med et drømme-Kina av i går. Vi bør absolutt sammenlikne dagens Kina med Kina i syttiåra, sekstiåra eller femtiåra. Men da må vi grave fram, eller forsøke å grave fram, det virkelige Kina fra den gangen, og ikke sånn som vi drømte at det var.

Her vil det være store problemer med fakta, fordi kinesiske kilder kan være notorisk upålitelige i forskjellige retninger. F.eks. firerbanden som beskrev tida fra frigjøringa til 1966 som tida med »det svarte, fascistiske diktaturet», eller propagandaen fra rett etter firerbandens fall som ga inntrykk av at all produksjon og alt kulturliv var innstilt under »tiåret med fascistisk diktatur fra firerbanden og Lin Biao».

3. FAKTISKE FORHOLD, STATISTIKK

Det kan ikke herske tvil om at det har vært og blir svindla med kinesisk statistikk. Derfor blir det uhyre vanskelig å diskutere på grunnlag av tall.

Under kulturrevolusjonen var dette helt ekstremt. Det blei nesten ikke gitt tall, alt var suksess så snart en hadde satt kampen mot revisjonismen i sentrum. Hvor mye det hadde kosta samfunnet på forskjellige måter fantes det ingen opplysning om. Enhver avling var rekordstor uavhengig av den faktiske kornproduksjonen. De fleste statistiske opplysninger var hemmeligstempla som en militær hemmelighet.

I dag finnes det langt mer statistikk. Men det er fortsatt ikke en sånn åpen omgang med statistikk som er vilkåra for en uavhengig forskning. Og det innrømmes i det minste at det er rom for svindel med produksjonstall fra mellomplanet og opp. Dermed kleber den systematiske tvilen fortsatt ved faktiske opplysninger fra Kina.

Men om vi sammenlikner med kulturrevolusjonens dager, så er det vesentlig mer statistisk materiale tilgjengelig nå. Mesteparten av tallene er sammenliknbare og mer troverdige enn tidligere. Noe som gjør tallene mer troverdige er at de ikke gir noe ensidig positivt bilde, f.eks. kan en lese bransjevise produksjonssvikt ut av statistikken. Statistikken gir heller ikke et så ensidig negativt bilde av produksjonen under kulturrevolusjonen som propagandaen har villet ha det til. Begge deler taler til fordel for statistikken, uten at vi skal gi det ut for noe mer enn det er.

Det er også nødvendig å ta i bruk andre kilder. I 1976 lanserte en autoritativ artikkel i vårt eget tidskrift »Røde Fanen» begrepet »muddervulkanen» om de vestlige mediernes dekning av Kina.

Riktignok kommer det en del mudder fra vestlig presse om Kina, men under ett kommer disse kildene med mye nyttig materiale. Det er derfor nødvendig å sette seg inn i det de skriver for å utfylle eller korrigere bildet av Kina. Det har flere ganger vist seg at denne pressa har fått fram fakta om Kina som det offisielle propagandabildet forsøker å skjule. Og det har hendt at vestlig presse har misforstått, overforenkla eller fordreid fakta. Derfor skal vi verken avvise disse kildene eller bli slaver av dem. Den riktige holdninga må være å bruke dem, men bruke dem kritisk.

4. METODEN MED Å ANALYSERE OG PROPAGANDERE

En vanlig metode i studiene av Kina er å analysere propagandaen. Lese Beijing Review og andre skrifter og på grunnlag av det trekke slutninger om utviklinga i Kina. Denne metoden kan brukes, men en må være klar over at den har sine klare grenser. Det er ikke nok å finne en del revisjonistiske artikler i BR og så på det grunnlaget trekke den slutninga at Kina eller KKP dermed er revisjonistisk. Det er viktig som et varsel, men ikke mer. Vi veit med oss sjøl at det er ikke alt som står i Klassekampen som svarer til partiets linje. Og fra Kinas historie kjenner vi flere eksempler på at BR har blitt brukt av fraksjoner i den indre partistriden i KKP.

Bedre er det sjølsagt å analysere sentrale vedtak og sammenlikne dem med vår egen oppfatning og teori. Her står vi på forholdsvis trygg grunn. Problemet vil likevel være at slike vedtak ofte vil være uttrykk for politiske kompromisser og at vi ikke kjenner den linjekampen som ligger bak. Men den ideologiske sida er likevel den som det er lettest for oss å ta stilling til.

Som SK-vedtaket peker på finnes det en rekke ideologiske områder der vi mener KKP gjør revisjonistiske feil. Dette

standpunktet går det an å ta stilling til for seg ved å drøfte de ideologiske posisjonene KKP har inntatt. Men fortsatt er ikke problemet løst, for sjøl om en skulle være enige om å kritisere alle disse tinga som revisjonistiske feil, finnes det fortsatt tre mulige tolkninger av et slikt standpunkt.

a) Det kan være revisjonistiske feil begått av et i hovedsak korrekt, marxist-leninistisk parti, b) det kan være resultater av at ei revisjonistisk fløy har vinni fram på disse punktene, uten at kampen dermed er avgjort, og c) det kan være et resultat av at revisjonismen helt og fullt har tatt makta i KKP's ledelse. Å finne svaret på hvilket av disse alternativene som i så fall er riktig lar seg ikke gjøre på grunnlag av propagandaen aleine.

5. »BYSANTINSKE FORHOLD»

Linjekampene i KKP er ofte innhylla av et ugjennomtrengelig slør. Det er lite omverdenen får vite om de reelle diskusjonene og argumentene. Vi får se sluttproduktet av en linjekamp, gjerne i form av at personer blir avsatt eller innsatt og at tidligere linjer blir kritisert. Men vi får ikke innblikk i prosessen fra i går til i dag. Hvorfor mente KKP en ting i går, men en helt annen ting i dag? Hvilke argumenter var overbevisende i går, åssen fant en ut hva som var feil? Og kan det tenkes at det var noe av det KKP mente i går som fortsatt er riktig?

På samme måten får politiske kamper ofte karakter av noe annet enn det de er. Før Du Wu Deh (fhv. medl. av politbyrået) blei avsatt som borgermester i Beijing, var det en bølge av kritikk mot dårlig matforsyning i Beijing, og plutselig blei borgemesteren avsatt. Men den reelle grunnen til at han blei avsatt var kampen om oppgjøret med kulturrevolusjonen og Wu Dehs holdning til anti-Deng-

kampanjen i 1976.

Folk som har reist en del i Kina vil ha opplevd at historia stadig skrives om. Før kulturrevolusjonen var Liu Shaoqui en del av de høyt respekterte revolusjonsveteranene, under kulturrevolusjonen blei det påstått at han hadde vært streikebryter og agent siden 1921, og nå er han igjen (etter sin død) ansett som en stor revolusjonsveteran. Hva er sant,, hva er løgn? Denne metoden med stadige omskrivninger av historia er i seg sjøl en alvorlig feil. Den strir mot marxistisk materialisme og den hindrer et vitenskapelig arbeid med historiske spørsmål. For ikke å snakke om at folk må bli totalt forvirra.

Det har blitt noe mer nøkternhet i sanne saker. F.eks. innrømmes Lin Biao en viss ære for militær innsats under frigjøringskrigen. Men nøkternheten gjelder mest fjern historie, og det er ikke tatt noe helhetelig oppgjør med denne skadelige tendensen som sådan.

6. OMFANGET

Dette sier seg sjøl. Kina er 1/4 av menneskeheten. Det betyr at sjøve Kina-spørsmålet er så enormt og omfattende at en veldig lett kan komme til å gjøre forenklinger. Det viser seg at til og med ledelsen i Beijing ofte har problemer med å holde oversikten og at det kan være store variasjoner mellom provinsene, også forskjeller i politisk linje, økonomiske tiltak osv.

7. LANGS DEN PRIKKA LINJA

En delegasjon i Kina vil alltid reise langs »den prikka linja». En får i hovedsak se det vertskapet vil at en skal se. Synsinntrykk og rapporter kan derfor være svært misvisende og farga. Dette

betyr ikke at slike inntrykk er uinteressante, men at de nødvendigvis må modifiseres med andre opplysninger og en må ta med et godt mål for feilkilder. Sjøl folk som har bodd i Kina i lengre tid har vansker med dette.

8. UAVKLARTE TEORETISKE SPØRSMÅL

På viktige områder vil vi mangle eller være uenige om den teoretiske målestokken som skal brukes for å vurdere Kina. F.eks. finnes det i partiet helt sikkert ulike oppfatninger om teorien for kulturrevolusjonen. Noen mener at denne teorien i hovedsak er korrekt, sjøl om det blei gjort viktige feil under kulturrevolusjonen. Andre mener at teorien for kulturrevolusjonen i hovedsak er feil og umarxistisk. Med så ulikt teoretisk utgangspunkt vil en sjølsagt komme til ganske forskjellige slutninger når en vurderer det empiriske materialet fra Kina. Derfor krever dette en særegen teoretisk avklaring før en kan regne med å trekke noen felles konklusjoner på dette området.

Det er også ulike synspunkter på så grunnleggende spørsmål som motsigelsen mellom produktivkrefter og produksjonsforhold, basis og overbygning, forholdet mellom politikk og økonomi under sosialismen osv. Dette er spørsmål som har en betydning langt ut over Kina-diskusjonen, og som dreier seg om hele sosialisme-diskusjonen og vår egen strategi. Samtidig får diskusjonen av disse motsigelsene betydning til vår vurdering av Kina. Dette viser at Kina-diskusjonen må føres over tid, og at en del av den må knyttes til den mer langsiktige sosialismediskusjonen.

9. ER SANN KUNNSKAP OM KINA UMULIG?

Etter alle disse forbeholda kan det være på sin plass å stille spørsmålet om det egentlig er umulig å ta standpunkt til utviklinga i Kina. Og sjølsagt er det mulig. Vi vil aldri kunne ta standpunkt til alt som skjer i Kina, men det vil være mulig å ta stilling til hovedlinjer. Men forutsetninga for å gjøre det er at vi

jobber vitenskapelig og ikke på grunnlag av fordommer eller forutinntatte meninger. Det betyr også at vi vil trenge tid. Det er et stort lerrett å bleike, og partiet er ikke tjent med et overflatisk arbeid. Derfor må vi la diskusjonen gå over tid, og tida vil også gi oss mulighet til å se en del ting klarere enn hva vi gjør i dag.

Rolf.

UTDRAG AV ET DEBATTINLEGG OM KINA

Hva skjer i Kina og hva er våre muligheter til å vurdere det?

a) Logisk sett kan følgende ha skjedd i Kina:

- Kina kan ha gått ad undas, borgerskapet ved makta.

- Utviklinga kan være uavklara

- Utviklinga kan gå til det bedre (Prinsippielt mener jeg at skillet mellom »til det bedre» og »uavklara» er mindre viktig, ettersom situasjonen i et sosialistisk land alltid er »uavklara»).

b) Ei anna sak er hva vi (med vår avstand, vår informasjon og vårt teoretiske apparat) kan klare å finne ut av hva som har skjedd. Nå får vi en del interessante variasjonsmuligheter:

- situasjonen kan ha gått til hælvetete, men det kan være umulig for oss å fastslå det sikkert ennå pga. de informasjonene vi har.

- situasjonen kan utvikle seg til det bedre, men det kan være umulig for oss å fastslå det med de informasjonene vi har.

- situasjonen kan være uklar i virkeligheten og uklar for oss også.

- situasjonen kan ha gått til hælvetete og vi kan ha grunnlag for å fastslå det...

o.s.v.

c) Ei tredje sak er hva vi faktisk ønsker å gjøre med det. Eksempel på

problemstilling: Forutsatt at Kina har gått til hælvetete, er det riktig å si det offentlig nå?

d) Vi må analysere situasjonen så langt vi klarer og trekke våre politiske konsekvenser. Vi må bruke dialektikken hele veien, ikke hoppe over noe ledd i resonnementet og gjøre det lettvent for oss. Denne prosessen må gjennomføres kollektivt.

e) Til spørsmålet om metoden varsler jeg følgende problem:

- vi har ikke noe forbilde i å slå fast akkurat *når og åssen* et sosialistisk land har forvandla seg til et kapitalistisk land.

Med dette mener jeg *ikke* at det er umulig for oss å skille mellom et sosialistisk og et kapitalistisk land. Vi kan slå fast at Sovjet i 1935 var sosialistisk, Tyskland 1935 kapitalistisk, Sovjet 1970 kapitalistisk. Men i prosessen *fra* sosialisme *til* kapitalisme (og delvis andre veien også, se på folkedemokratiene i Østeuropa etter 1945) er det mellomfaser der vi har trøbbel med å slå fast akkurat i hvilket år og ved hvilke tiltak skillet går mellom krypdyr og pattedyr, fisk og amfibium.

Kineseras standpunkter til dette har vært lite prega av vitenskapelige metoder, i hvert fall offentlig. Østtyskland var

kapitalistisk i 1970, men Romania var sosialistisk. Dette var et taktisk standpunkt og kan kanskje forsvares taktisk, men det forkludrer sakene for oss når vi skal slå fast hva som er hva. Enda mer problematisk blir kineseras metode ved behandlinga av land som Vietnam og Korea, Da Sovjet *blei* kapitalistisk (i andre halvdel av 50-åra) lot Mao i flere år som om han mente Sovjet var sosialistisk av taktiske grunner, enda han prinsipielt hadde gått over til å se sovjet som kapitalistisk.

Vi må innse overfor oss sjøl at vi går i nytt og urydda land og ikke i denne situasjonen late som om vi har krystallklare teoretiske svar.

(Ei nøtt til teoretikere med fritidsproblemer: Når var kontrarevolusjonen i Albania, og åssen ser vi den i økonomien?)

f) Jeg vil advare mot en utvendig betraktningsmåte som jeg har kommet til å se på som grunnleggende idealistisk:

- vi kan slå fast karakteren av et lands samfunnssystem (dvs. når det dreier seg om sosialistisk eller ikke) med å analysere dets egne offisielle bilde av seg sjøl, egne utsagn.

E.Hoxha analyserer fullstendig på denne måte. Statsledere i Øst-Europa som er sympatisk til EH er lik: prinsippfast marxist-leninist. Statsleder som på noe punkt er uenig med ham er lik: tvilsom person.

Den gamle kinesiske »diplomatiske» linja er ditto: »dere vil ha kontakter med oss ergo er dere sosialistiske land». Holdninga til Jugoslavia er egentlig bare en konsekvent videreutvikling av dette. Å avskaffe polemikken er ut fra denne synsvinkel bare å løse en motsigelse som har eksistert i den kinesiske linja siden 60-åra: teorien sa ett, diplomatiet noe anna.

Huas utsagn om at virkelig sosialistiske land er sånne som tar opp kampen mot sosialimperialismen er samme feilaktige

teori. Ut fra dette skulle Siad Barres Somalia erklæres som sosialistisk, ettersom det sjøl har hevda å være sosialistisk og virkelig slåss mot sosimp.

Svakheten ved den gamle kinesiske *polemikken*, som ligger skyhøyt heva over denne typen »analyser» er at den begrensa seg til offisielle uttaleser, teorier og (når det fantes) noe statistikk. Derfor blir bildet både av Jugoslavia og Sovjet i polemikken for mye prega av offisiell revisjonistisk ideologi. Dette er med rette blitt kritisert, fordi de bildene propagandaen ga ikke svarte til situasjonen i landet, og viktige deler av virkeligheten slett ikke blei dekket i denne propagandaen og derfor også lett falt ut av kinesernes kritikk.

g) Det er mulig at ei lita gruppe kan skaffe seg stor makt (f.eks. propagandaavdelinga i PLO) og på grunn av det skape et skeivt bilde internasjonalt av hva som skjer (f.eks. ved å gi et inntrykk av at PLO som helhet er mye mer prosovjet enn det som faktisk stemmer). Derfor kan ekstern propaganda både gi et mye bedre og et mye dårligere inntrykk enn virkeligheten. (Et eksempel motsatt det med PLO: Vietnam, som i flere år klarte å narre mange i utlandet med en litt mer »kinesisk» farga revolusjonær propaganda.

Ei analyse av et sosialistisk lands indre utvikling kan bare gjøres på grunnlag av opplysninger om virkelige bevegelser i landet sjøl: utvikling av økonomien, bevegelser i forhold til klasser, bevegelser i forholdet mellom politiske grupper som slåss om makt i staten. Bare en rolig gjennomgang av sånt materiale gir etter min mening grunnlag for sikre svar.

Analyser av bare propaganda og teoretisk materiale kan fungere som veivisere, det må tas med i tegninga. Men jeg ser det som prinsipielt feilaktig å konkludere endelig bare på grunnlag av det.

h) Betyr dette at empirien får råde og det

blir umulig å skille mellom sosialisme og kapitalisme? Nei. I tvilstilfeller vil historia sjøl føre til en ingrediens som vil få reaksjonen til å krystallisere seg og gjøre svaret klart: TID, la oss bruke litt tid om nødvendig. Vietnam i 1970 var tvilsomt for oss med kunnskaper, men ikke lett å analysere. Vietnam i 1980 var lett å analysere.

i) *Konklusjon-postulat. Min mening* som jeg vil forsvare i denne debatten til noen med fakta og andre argumenter eventuelt overbeviser meg om at jeg tar feil, eller til

den historiske utviklinga sjøl gir nye og klare svar - er at det er for *tidlig* for oss å trekke en vitenskapelig pålitelig konklusjon om utviklinga. I denne utviklinga ser jeg klare revisjonistiske strømninger, og jeg mener også å se at den går til det dårligere. Å konkludere *lengre enn det* ser jeg som for tidlig for oss. (Historia kan eventuelt vite at utviklinga hadde nådd et avgjørende veiskille lenge før vi kunne si det med sikkerhet.).

K.

OM ÅRSMØTET I HORDALAND

I forbindelse med at Torstein Hj har meldt seg ut av partiet og motsigelsene i Hordaland er offentlig kjent vil vi her presentere vedtaka fra distriktsmøtet i Hordaland sånn som medlemmene i Hordaland har fått det presentert.

Red.

Det har vel aldri i flykespartiets historie vært knyttet så mye usikkerhet til et årsmøte:

»Opposisjonen» hevdet at de hadde flertall for sin analyse av situasjonen i fylkespartiet og for sin linje i freds- og forsvarspolitikken. Hvordan ville årsmøtet stille seg? (Vi har valgt å bruke benevnelsen »opposisjonen», sjøl om det her ikke er snakk om kamerater som er enige i ett og alt. Men de har brukt denne benevnelsen om seg sjøl, og slik diskusjonen forløp foran og på årsmøtet er det i realiteten dekning for dette, om vi ser på hovedlinjer og hovedskiller i diskusjonen). Ville DS-flertallet få støtte for sin helhetsvurdering av situasjonen i fylkespartiet og for sitt syn på freds- og forsvarspolitikken? Hvordan ville det avtroppende DS stille seg til kritikken som har kommet fram, fra både avdelinger og enkeltkamerater?

Nedenfor finner du årsmøtevedtakene om de politiske hovedsakene m.m. Deretter presenterer valgkomiteens formann valget til DS og årsmøtets vedtak i den forbindelse.

Artiklene er laget av kamerater i DSAU på oppdrag av det nyvalgte DS.

ÅRSMØTET - DE POLITISKE HOVEDSAKENE

Ved begynnelsen av årsmøtet ble det valgt en redaksjonskomite', valgkomite' og andre nødvendige komiteer: Fordi det i utgangspunktet var lagt opp til forslag som sikret stor politisk bredde i disse komite'ene, foregikk valget i en atmosfære av samarbeid, uten tautrekking. Dette ga et lovende utgangspunkt for det politiske

ÅRSMØTET

17

arbeidet på årsmøtet.

Videre ble det innledet til diskusjon. Leif innledet om beretningen og DS sin vurdering av situasjonen, mens Per hadde en kortere innledning der »opposisjonens» synspunkter ble lagt fram. (Innledningene vil bli trykt og sendt ut i fylkespartiet seinere)

Hoveddiskusjonene på årsmøtet dreide seg om freds- og forsvarspolitik, om demokratisk sentralisme, og om valget til nytt DS.

Diskusjonene om freds- og forsvarspolitik og om demokratisk sentralisme munnet ut i en rekke vedtak. Vi gjengir her de enkelte voteringene, med stemmetall i prosent. Også nedstemte forslag er referert (de er trykt til høyre for de forslagene som de sto opp mot).

VEDTAK OM FREDS- OG FORSVARSPOLITIKK.

1.a. Enighet om hovedlinjene i analysen av verdenssituasjonen, som slått fast i militærprogrammet og partiprogram fra 3. landsmøte. I det legger vi nødvendigheten av å kjempe mot begge supermaktene, med særlig vekt på den framvoksende supermakta Sovjet.

b. Tilslutning til Monas 4 punkter fra innledning på sommerleir.

Vedtatt, 66% for forslag a. (3% avholdende) Forkastet: 31% for forslag b.

2. Det viktigste for å minske faren for bruk av A-våpen i Norge i krig, er Norge utafør NATO og oppbygging av et sterkt uavhengig konvensjonelt forsvar og sivilforsvar.

Vedtatt: enstemmig.

3.a. Vi er for en sone som inkluderer Kola, Østersjøen, A-våpen retta mot Norge og Island.

Partiet kan ikke arbeide for en slik sone som NTAs underskriftsgrunnlag, altså ikke støtte NTAs underskriftskampanje (Ei snever sone som bare omfatter Norge, Sverige, Danmark og Finnland).

b. Kampen mot A-våpen er en del av kampen for fred. Partiet går inn for at Norge skal bli en del av en atomfri sone. Det er bra om deler av Sovjet kan inkluderes i en slik sone, men det er feil å stille det som vilkår for at Norge skal bli atomfritt. Partiet må støtte underskriftskampanjen for en atomfri sone i Norden. Kampen mot A-våpen må brukes som en brekkstang for å få Norge ut av NATOs felleskommando.

Forkastet: 37% for forlag b.

Vedtatt: 63% for forslag a.

4. Enhet om nødvendigheten av å prioritere solidaritetsarbeid, spesielt Polen, Afghanistan, El Salvador, samt arbeidet for et uavhengig norsk forsvar *over* arbeidet i NTA.

vedtatt: første del enstemmig.

annen del: 80% for, 11% mot, 9% avholdende.

5.a.

Enighet om å gå inn i NTA lokalt der det er mulighet for å fremme AKPs syn og jobbe for riktige linjer.

Henikten med å gå inn i NTA er først og fremst å kjempe for partiets syn for å endre innretningen på NTA og skjerpe brodden mot Sovjet.

Vedtatt: 58% for første del av forslag a.
(9% avholdende).

Annen del 51% for, 29% mot, 20% avholdende.

Forkastet: 32% for forslag b.

b.

NTA har et politisk grunnlag som i hovedsak er progressivt. Ut fra dette støtter partiet NTA og oppfordrer til deltakelse i organisasjonen.

---

6. Masseopplutningen om NTA skyldes progressiv motstand mot A-våpen og Sovjets og USAs krigspolitikk.

Vedtatt: enstemmig.

7.a.

NTAs politiske grunnlag er tvetydig. I den utstrekning det kan utvikles til å bety motstand mot A-opprustninga fra begge supermaktene, er det progressivt. I den utstrekning det brukes til å uttrykke forsoning overfor Sovjet og motstand mot konvensjonell norsk opprustning, er det reaksjonært.

Vedtatt: 66% for, 26% mot, 8% avholdende.

Tilleggsforslag til 7a: I hovedsak fungerer denne kampanjen til å føre folk på avveier.

Forkastet: 26% for, 60% mot, 14% avholdende.

b.

NTAs politiske grunnlag er i hovedsak progressivt. Det uttrykker motstand mot atomopprustninga til de to supermaktene og fremmer en fredspolitikk. Det finnes en biside som representerer forsoning med Sovjet og motstand mot konvensjonelt forsvar. Denne må partiet bekjempe.

Forkastet: 34% for, 60% mot, 6% avholdende.

---

8. I NTA-ledelsen er det strømninger som svarer til begge tendensene nevnt under pkt. 7. AKP(m-l) må kjempe mot den ene og søke enhet med den andre og massene som støtter NTA.

Vedtatt: 89% for, 11% avholdende.

9.a.

Det var rett av DS å støtte demonstrasjonen til NTA 24. oktober, med de innvendingene vedtaket innebar.

Vedtatt: 54% for, 31% mot, 15% avholdende.

b.

Det var feil av DS å støtte demonstrasjonen til NTA 24. oktober.

Forkastet: 34% for, 51% mot, 15% avholdende.

ÅRSMØTET

19

Tilleggsforslag:

Den offisielle begrunnelsen fra DS om taktiske forskjeller var spillfekteri. DS-vedtaket uttrykte i realiteten at DS sto for en annen linje enn SK i dette spørsmålet.

Vedtatt: 66% for, ingen mot, 34% avholdende.

10. Utviklinga av styrkeforholdet mellom supermaktene USA og Sovjet må gjøres til gjenstand for studier i fylkespartiet, bl.a. på grunnlag av materiale om utviklinga av de økonomiske forholdene i USA og Sovjet.

Vedtatt: enstemmig.

VEDTAK OM DEMOKRATISK SENTRALISME, BERETNING, ØKONOMI M.M.

1. Det er enhet om å akseptere vedtektene og vedtakene fra 3. landsmøte som vårt eksternpolitiske grunnlag.

Vedtatt: enstemmig.

2. Dette betyr ikke at det legges lokk på diskusjoner om landsmøtets politiske konklusjoner. Det er helt nødvendig med stor takhøyde i partiet og spesielt i ei tid med store politiske motsigelser. Motsigelsene avspeiler reelle problemer ml-bevegelsen står overfor i 1980-årene. Politiske studier av marxismens klassikere og de konkrete forholda og nytenkning må stimuleres, og oppgjøret med dogmatismen må fortsette. Det er bra og nødvendig med debatter som blandt annet må omfatte den typen spørsmål som Per og Trygve tar opp.

Debatten om grunnleggende spørsmål bør føres i hele partiet med sikte på oppsummering på 4. landsmøte.

Vedtatt: enstemmig.

3.a.

Det er fortsatt svakheter ved partidemokratiet. Stilen med harde slag der folk har blitt redde for å fremme avvikende synspunkter hører likevel i hovedsak fortida til. Vi er blitt flinkere til å skille mellom person og sak, og denne stilen må utvikles videre.

I de siste åra har partidemokratiet utvikla seg positivt. Hovedsida nå er at demokratiet i partiet fungerer.

Det har trukket ut å få en nødvendig diskusjon om partiets forhold til fredsbevegelsen. Dette er kritikkverdigg. Kritikken rammer både DS og SK.

Vedtatt: 56% for. (2% avholdende)

b.

Et hovedproblem i partiet nå er å knesette prinsippet om at medlemmene får diskutere og være med på å bestemme de politiske hovedlinjene. Et eksempel på at dette ikke har vært praksis, er politikken i forhold til fredsbevegelsen.

Vi vil kritisere en sentral forsvarspolitisk leder i partiet som nærmest insinuerer at Monas linje vil føre til landsforræderi - i grunnlagsmaterialet til partidiskusjonen om freds- og forsvarspolitikk.

Forkastet første del: 42% for
Forkastet andre del, 42% for
47% mot og 11% avholdende.

4.a.

Årsmøtet vil kritisere at Per og Mona gikk ut av DS midt i årsmøteperioden. Dette var i strid med vedtaket på det forrige årsmøtet og et brudd på den demokratiske sentralismen.

Det er positivt at Per og Mona har bidratt til å reise en debatt om viktige spørsmål - bl.a. om forholdet mellom ledelse og medlemmer i fylkespartiet. Men de har til dels reist den på en måte som har ført til polemikk og skyttergraver mer en konstruktiv debatt om politiske linjer. DS-flertallet må også ta sin del av ansvaret for dette.

Vedtatt: 64% for.

(3% avholdende)

Forkastet: 33% for

5.1. DS har i perioden undervurdert avdelingenes rolle.

Vedtatt: enstemmig.

5.2. Det har styrket demokratiet at motsigelser i DS er blitt lagt åpent fram for medlemmene i siste del av perioden. Dette må også bli praksis i neste periode.

Vedtatt: enstemmig (6% avholdende)

5.3.

Det vil styrke demokratiet om SK i større grad legger fram motsigelser fra sine diskusjoner for medlemmene, som det f.eks. er gjort i Kina-diskusjonen.

Vedtatt: 56% for

b.

Dette må også bli praksis i SK.

Forkastet: 44% for.

5.4. DS har gjort alvorlige feil i sikkerhetsarbeidet. DS har fått konkret kritikk for å tillate utglidning av sikkerheten. Det er nødvendig å følge opp denne kritikken i perioden som kommer.

Vedtatt: enstemmig.

6. Det er en politisk feil å nekte Andre' å innlede på møtet om freds- og forsvarspolitik i desember.

Vedtatt 83% for, 3% mot og 14% avholdende.

7. Det var brudd på demokratiet å ikke oppsummere de politiske resultatene av medlemskonferansene i mai/juni.

Vedtatt: enstemmig (6% avholdende).

8. Opplegget med medlemskonferanser i mai/juni 1981 var et riktig tiltak i den situasjonen fylkespartiet var inne i.

Ut fra erfaringene fra disse konferansene mener årsmøtet at det er ønskelig å styrke den politiske debatten i fylkespartiet gjennom tiltak som kaderkonferanser, delegatkonferanser, studiekurs. Medlemskonferanser bør vurderes i særskilte tilfeller.

Det er nødvendig å vurdere sikkerhetsproblemene ved slike arrangementer særskilt.

Viktige stridsspørsmål bør avgjøres etter felles diskusjoner og avstemningsopplegg som blir oppsummert og gjort kjent i partiet.

Vedtatt: 1, 2 og 4 avsnitt: Enstemmig (9% avholdende). 3 avsnitt: Enstemmig uten avholdende.

9. DS har i lange periodar ikkje hatt kontakt med dei fleste avdelingane i distriktet. Dette har undergreve den demokratiske sentralismen og lamma medlemsdemokratiet i desse avdelingane. Dette er eit historisk avvik i fylkespartiet, der grunnlaget er *bergenssjåvinisme*.

Det skal sitja distriktsansvarlege i DS.

Vedtatt: enstemmig.

10. Forrige årsmøtet valgte Geir til DS-varamedlem. Dette var en anerkjennelse av hans innsats bl.a. i den interne debatten der han i lang tid ble møtt med »harde slag» fra DS-ledelsen.

Forbigåelsen av Geir ved supplering til DS i denne perioden er en krenkelse av partidemokratiet. DS-flertallets begrunnelse for dette innebærer en linje med diskriminering av kamerater med »avvikende» oppfatninger.

Vedtatt: 53% for, 22% mot, 25% avholdende.

Tiltak:

1. Det svekket demokratiet på årsmøtet at avdelingsforslagene først kom til delegatene da de ankom på møtet. DS bør sette realistiske frister for forberedelsene, og avdelingene bør holde dem. Det bør opprettes et forberedende redaksjonsutvalg ved seinere anledninger.

Vedtatt: enstemmig.

2. Alle vedtak, også nedstemte forslag bør raskt offentliggjøres for medlemmene/avdelingene. Stemmetallet angis i prosent.

Vedtatt: enstemmig.

To forslag om faglig arbeid og to framlagte forslag til plan ble vedtatt oversendt til det nye DS uten realitetsbehandling.

Om stortingsvalget:

Årsmøtet slutter seg til DS sin oppsummering av valget. Årsmøtet avviser påstanden om at tendensen til å forsone seg med SVs fredspolitiske linje har vært sterk i valgkampen i Hordaland, samt at dette har ført til færre stemmer for RV.

Vedtatt: 44% for, 33% mot, 23% avholdende.

Om språket:

DS bør nytte nynorsk i minst 50% av skriv dei sender ut.

Vedtatt: enstemmig.

Om videre behandling av en del forslag:

Årsmøtet har bare kunnet omfatte en del av de områdene som de inkomne forslag tar opp. Alle inkomne forslag som ikke er realitetsbehandlet gjennom voteringer på årsmøtet, oversendes DS for videre behandling.

Vedtatt: enstemmig.

Om beretninga:

a. Med den kritikken og de merknadene som framgår av årsmøtets øvrige vedtak, godkjenner årsmøtet den framlagte beretninga.

b.

Beretninga godkjennes ikke.

Vedtatt: 58% for

(6% avholdende)

Forkastet: 36% for.

Om økonomi:

Revisjonskomiteen har gått igjennom regnskapet for perioden. Bilagene er kontrollert og funnet i orden. Komite'en synes at regnskapsføringa er mangelfull. Det eneste som foreligger er kassa-regnskap. Regnskapet viser at DS har en nøktern stil og en sunn økonomi. Komite'en foreslår at det før neste årsmøte settes ned en revisjonskomite' som går gjennom regnskap før årsmøtet, slik at det kan bli behandla på en grundig måte på selve årsmøtet. DS må jobbe med økonomien i perioden ved å legge budsjett, kontrollere regnskap mot budsjett, og å kontrollere kontingentinngangen.

Vedtatt: enstemmig.

ÅRSMØTET – VALG AV NYTT DS**1. ARBEIDET FØR ÅRSMØTET.**

I forberedelsene til valget la DS vekt på følgende målsettinger for arbeidet

- Vi må velge et sterkt og allsidig sammensatt DS
- Vi må styrke arbeider- og kvinneandelen
- Vi må styrke det indre/organisatoriske arbeidet

Dersom det skulle være mulig å nå disse målsettingene, var det nødvendig å velge folk ut fra personlige fortjenester, dvs. først og fremst å legge kriteriene til grunn.

Samtidig var det viktig å ta hensyn til at partiet var delt i synet på mange viktige spørsmål, og at få »et DS som er allsidig sammensatt også m.h.t. standpunkter i viktige partidiskusjoner. De kameratene som velges må ikke være redde for å si meninga si og slåss for dem. Samtidig er det viktig at de har vist evne til å kombinere skarp og kameratslig diskusjon innad med en lojal stil utad.»

DS nedsatte en nominasjonskomite' til å lede dette arbeidet. Komite'en var bredt sammensatt m.h.t. synspunkter og hadde et stort flertall av medlemmer som ikke satt i DS.

Fra første begynnelse sto det motsigelser på valg til nytt DS. Mona reiste krav om at »halvparten av dei noverande DS-medlemmane bør skiftast ut», uten å stille direkte spørsmål ved tyngdepunktet. Dette blei likevel et sentralt punkt i den videre diskusjonen. To syn sto opp mot hverandre:

- A) Valget må først og fremst ta utgangspunkt i kriteriene, samtidig er det viktig å sikre at ulike syn blir representert.
- B) 50% av det sittende DS må skiftes ut, og vi må få et nytt tyngdepunkt.

Det var stor interesse for valget i avdelingene. Av de som svarte, var det store flertallet for linje A. Det kom inn forslag på 84 kamerater til det nye DS.

2. NOMINASJONSKOMITE'EN OG VALGKOMITEEN SITT ARBEID.

Nominasjonskomite'en begynte arbeidet med å gå gjennom det store materialet. Alle forslag fra avdelingene blei diskutert og stemt over. Dette var en arbeidskrevende prosedyre, men heilt nødvendig for å sikre ei demokratisk behandling. Alle skulle være sikre på at deres forslag var vurdert.

Valgkomite'en, som blei valgt på årsmøtet, fulgte opp dette arbeidet. Årsmøtet blei tidlig orientert om hvem som var innstilt, slik at delegatene kunne reise på nytt forslag de mente måtte med i sluttbehandlinga.

Ca 50% av alle foreslåtte kandidater blei behandla i gruppediskusjonene.

Opp mot dette arbeidet sto ei anna linje som mente at vi skulle gå rett på

diskusjonen om tyngdepunkt/legering: DS-flertallet skulle sette opp ei liste over de folka de ønska, »opposisjonen» skulle gjøre det samme.

Dei to syna blei formulert på følgende måte:

A)

1. De sterkeste kameratene i distriktpartiet må velges til DS. Kriteriene må legges til grunn.
2. Ulike syn må være representert i det nye DS.
3. Det må velges folk som står sentralt i de politiske motsigelsene.

B)

1. Den politiske makta i distriktpartiet må deles (DS-flertallet og »opposisjonen»), 50/50 i DS og 50/50 i AU.
2. *Innenfor* de to gruppene må kriteriene brukes.
3. Det må stilles som ei målsetting at de to gruppene skal jobbe seg sammen i perioden.

Den første linja (A) bygger på den linja DS la opp til, med utgangspunkt i kriteriene og forfremming etter fortjeneste.

Den andre linja (B) er ei linje for maktkamp. Den er også svært udemokratisk, da den ikke legger opp til lik behandling av alle forslag fra avdelingene, men vil sette DS-flertallet og »opposisjonen» sine kandidater i ei særstilling.

3. BEHANDLING I PLENUM OG GRUPPER

Motsigelsene i valgkomite'en blei lagt åpent fram i plenum. Plenum sa seg enig i at gruppediskusjonen først og fremst skulle vurdere kandidatene på grunnlag av kriteriene, men det var også ønsket om et foreløpig legeringsforslag slik at denne motsigelsen kunne bringes videre. Valgkomite'en laga et slikt foreløpig forslag.

Gruppediskusjonen blei oppsummert av valgkomite'en:

Av de som var diskutert i gruppene, blei ca. 25% avvist ut fra kriteriene. De som da var igjen, hadde - med større/mindre flertall - gruppene sin tillit m.h.t. DS-valg. Blant de som ikke var innstilt fra gruppene, var Ask, Andre' og Kåre.

På grunnlag av de kandidatene som var igjen, la formannen i valgkomite'en fram et forslag til nytt DS som altså bygde på kriteriene, og forsøkte å ta hensyn til ulike syn, kvinne og arbeider.

Forslaget fikk enstemmig tilslutning fra valgkomite'en, med følgende begrunnelse:

»Ut fra avstemningene/vedtakene på dette årsmøtet er forslaget til sammensetning av DS en stor invitt til opposisjonen - et *bra* forslag til legering.»

Det var representanter fra opposisjonen som formulerte vedtaket. De hadde bare ett forbehold, og det var at opposisjonen vurderte de politiske nederlagene som så store at det kunne velte forslaget.

Forslaget og vedtaket fra valgkomite'en blei lagt fram for plenum til diskusjon. Det viste seg her at flere sentrale folk fra opposisjonen hadde motsigelser til forslaget. I hovedsak dreide det seg om to innvendinger:

1. Vedtakene fra årsmøtet gir et dårlig grunnlag for opposisjonens arbeid i DS.
2. Forslaget til DS er uakseptabelt fordi det ikke gir noe nytt tyngdepunkt.

Per mente at det var behov for at opposisjonen hadde et møte for å avklare sitt syn. Fraksjonsmøter blei avvist, men møtet blei hevet for uformelle diskusjoner hvor alle kunne delta.

Etter denne pausen tok Per ordet og sa at han bøyde seg for flertallet i

»opposisjonen» og var villig til å stille til valg.

I diskusjonen som fulgte, tok flere kamerater fra »opposisjonen» ordet. De understreket heller motsigelsene enn enheten, og uttrykte skepsis til valgkomite'en si innstilling. Etter at en del hadde uttalt seg, tok Mona ordet og trakk seg som kandidat til DS: »Det jeg har hørt av debatten har ført meg til en upopulær konklusjon, jeg vil trekke meg fra DS-valget. Jeg tror enheten vil være bedre tjent med det.» (Dette er referert etter hukommelsen, og Mona vil sikkert legge fram sitt syn og vurdering.).

Mona oppfordra ikke de andre fra »opposisjonen» til å trekke seg, og årsmøtet gjorde følgende vedtak:

»Årsmøtet ser Valgkomite'ens innstilling som et uttrykk for reell vilje til legering».

Vedtatt med 81% for, 5% mot, 14% avholdende.

»Opposisjonen» foreslo Andre' på Mona sin plass, sjøl om han ikke var innstilt fra gruppediskusjonen. I diskusjonen som fulgte tok flere kamerater ordet for å få avklart Andre' sitt forhold til vedtektene. Det spørsmålet som sto sentralt, var om Andre' ville respektere partiet si linje utad. Dette var i tråd med de retningslinjene DS enstemmig hadde lagt opp til: »Samtidig er det viktig at de har vist evne til å kombinere skarp og kameratslig diskusjon innad med en lojal stil utad.»

Andre' sin tidligere praksis og ei veggavis han hengte opp på årsmøtet reiste berettiga tvil om han ville respektere partiet sine vedtak utad. Denne tvilen blei ikke rydda til side, og kameraten forbeholdt seg retten til sjøl å vurdere dette.

Denne diskusjonen blei av »opposisjonen» karakterisert som inkvisitorisk, og da Andre' blei nedstemt med knapt flertall, trakk »opposisjonen» seg fra DS-valget.

Etter dette fortsatte valget av nytt DS. De som blei valgt, var vurdert i gruppene og var innstilt til det nye DS fra gruppene sin side.

DS fikk følgende sammensetning: Ca. 45% nye i DS. 70% av DS-medlemmene er arbeidere og ca. 25% kvinner. Det nye DS er sterkt med to viktige svakheter: At »opposisjonen» trakk seg, og at kvinneprosenten er for lav.

Etter at valget var avslutta, la et flertall av de som trakk seg fram ei erklæring for årsmøtet:

»Undertegnede, som har avvist å stille til valg på årsmøtet, vil presisere at dette ikke betyr å vende partiet ryggen. Tvert i mot vil vi fortsette å jobbe for partiet og slåss for våre politiske oppfatninger.»

Denne erklæringa blei fulgt opp av et forslag til vedtak fra SK sin representant på møtet:

»Et stort flertall på årsmøtet hadde ønsket at det nye distriktsstyret skulle ha flere kamerater med opposisjonelt syn enn det forrige. Dette blei umulig, fordi mange kamerater tross oppfordring og innstilling fra valgkomite'en nektet å stille. Årsmøtet beklager dette. Vi er glad for at disse kameratene vil fortsette å jobbe i partiet.»

(Vedtatt med 77% for, 19% mot, 3% avholdende)

4. HVORDAN SKAL VI VURDERE DET SOM SKJEDDE?

At »opposisjonen» led klare politiske nederlag i viktige politiske spørsmål er av stor betydning for å forstå at de trakk seg.

Før årsmøtet hadde de sagt at de hadde et flertall av medlemmene bak seg - årsmøtet viste at på viktige spørsmål var dette ikke tilfelle.

I valgkomite'en si innstilling/vedtak tok også de fra »opposisjonen» det forbehold at de politiske nederlagene var så store at det kunne velte opplegget for valget.

Den samme motsigelsen sto heilt sentralt da »opposisjonen» hadde uformelle

diskusjoner. Et mindretall mente at grunnlaget var for dårlig.

Sjøl om flertallet i »opposisjonen» var for å stille til valg, var dette en grunnleggende motsigelse som sto i heile valgbehandlninga.

B. På årsmøtet var det et overveldende flertall for å velge et DS der »opposisjonen» var representert og etter det opplegget valgkomite'en hadde lagt fram. Vi kan her vise til vedtak i valgkomite'en og to vedtak i plenum (se foran). Men det var også kamerater i »opposisjonen» som ikke delte dette synet, og som hevda at ei akseptabel legering måtte innebære at tyngdepunktet skifta og »opposisjonen» kom i flertall i det nye DS. Kravet om 50/50 i DS og AU lå også som en underliggende motsigelse her.

C. Da Mona trakk seg, blei det skapt en ny situasjon på møtet. Vi kan forstå og respektere kameraten sitt syn om at dette ville tjene enheten i partiet. Men i sin konsekvens åpna denne behandlninga for ei ny vurdering: De politiske vedtakene var for dårlige, legeringa var ikke god nok, og situasjonen i DS ville bli fastlåst.

På dette tidspunktet var opplegget til valg i realiteten brutt sammen.

D. Diskusjonen om Andre' var ikke et eksempel på inkvisitoriske spørsmål, men ei nødvendig grenseoppgang i forhold til vedtektene, jfr. det som er sagt foran om å være lojal utad. Det blei stilt krav til Andre' om sjølkritikk for forhold i fortida, men et flertall på årsmøtet ønska ei avklaring i forhold til framtidig praksis. Dette kunne ikke Andre' gi - tvert om. Dermed var resultatet gitt - flertallet på årsmøtet kunne ikke velge inn Andre' i det nye DS.

Grunnlaget for »opposisjonen»s handling var lagt gjennom det som er behandla under pkt. A,B og C. Avstemninga på Andre' fungerte som utløsende faktor.

»Opposisjonen» valgte å vede ryggen til et klart ønske på årsmøtet om at de skulle sitte i det nye DS. Dette ansvaret kan de ikke løpe fra. Det er min oppfatning at dette var uheldig og skadelig, men at det nå ikke er tida for moralske pekefinger. Vi må ta valget til etterretning.

For det nye DS betyr det at vi må stille oss som målsetting å være ledelse for heile partiet. Det betyr at vi må legge stor vekt på å prioritere diskusjon av de viktigste motsigelsene, og legge opp til metoder for å trekke kameratene fra »opposisjonen» med i ledelsen av distriktpartiet sitt arbeid.

For kameratene i »opposisjonen» betyr det å leve opp til erklæringa til årsmøtet. De må jobbe aktivt i partiet ved å ta på seg forpliktelser og ansvar. De må slåss for sine politiske oppfatninger samtidig som de respekterer partiet sine vedtak utad.

Mer enn noen gang er det rett å si at heile partiet må samle seg om de politiske oppgavene og diskusjonene.

Vi må ha ei felles målsetting om enhet og å styrke partiet. Dette stiller krav til DS og til alle partimedlemmene.

Peder
(Valgkomite'ens formann.).

UTTALELSE OM FREDSPOLITIKKEN FRA BYGG-AVD. I OSLO

SK's uttalelse om forsvars- og fredspolitikken fra okt. 81 må etter vår oppfatning tolkes som en avvisning av fredsbevegelsen og et forsøk på å begrunne at kommunister ikke skal ta del i fredsbevegelsen. I motsetning til SK ser vi massebevegelsen mot atomvåpen som en progressiv bevegelse som det er nødvendig og riktig at kommunister arbeider innafor.

For å unngå misforståelser vil vi slå fast at vi står på det generelle grunnsynet at årsakene til krigen ligger i det imperialistiske systemet. Vi er også enige om at rivaliseringa mellom supermaktene i dag skjerpes og at Sovjet og USA overalt på jorda tar i bruk terror og våpenmakt for å fremme sine imperialistiske interesser. Vi er altså enige med SK i at den avgjørende årsaken til krig ikke ligger i selve våpensystemene. Videre er vi enige i at Sovjet er den mest aggressive.

Det imperialistiske borgerskapet i Sovjet og USA anvender krig som en nødvendig del av sin undertrykking og utbytting av arbeiderklassen i de industrialiserte landa og av de fattige milliardene i den tredje verden. Det eneste som kan forhindre krig i framtida er derfor revolusjon. Men arbeiderklassen må se i øynene at det er langt fram. Det imperialistiske verdenssystemet rår ennå over enorme ressurser og de revolusjonære kreftene er ennå svake. Derfor må vi ta svært alvorlig på å utvikle både en langsiktig strategi og taktikk for å fremme revolusjonen og hindre krigen. I det arbeidet nytter det ikke med proklamasjoner og overfladisk ideologi-kritikk. Kommunistisk arbeid i spørsmål om krigen må ha som utgangspunkt at alle de kreftene som kan forenes mot det imperialistiske

borgerskapet må gå sammen, dersom vi skal ha håp om å komme et skritt nærmere målet. Utgangspunktet må være at vi er villige til å legge snevre interesser til side. For oss kan derfor ikke hovedtaktikken være å fremme en kommunistisk verdensanskuelse eller propagandere «avsløring» av de feilaktige ideologier eller reaksjonære ledere i det uendelige. AKP-ml oppfatter seg som en del av den verdensomspennende bevegelsen mot supermaktene krigspolitikk. Vi mener (i motsetning til SK) at motstanden mot Sovjets og USAs krigspolitikk er sterkt økende. Den mangfoldige fredsbevegelsen, som har mobilisert hundretusener over hele kontinentet har mange steder brodd både mot Sovjet og USA. I enkelte land f.eks. Frankrike har Moskva«kommunister» sterk innflytelse, andre steder som i Norge er innflytelsen mindre. Uansett mener vi hovedgrunnlaget i fredsbevegelsen er riktig. Det må skapes en sterkest mulig opinion mot atomvåpen og krigsforberedelser. Det må bli stadig vanskeligere for supermaktene å vinne tilslutning for aggressive krigshandlinger.

Vi deler mye av den kritikken SK har av fredsbevegelsen i Norge. Men vi synes den er ensidig og nærmest fientlig. En skulle nesten tro at SK var i mot at passifister og feminister engasjerte seg aktivt i politisk arbeid mot krigen.

Vi mener det vil være en hjelp til aktive talsmenn for Moskva i dag om vi stiller oss utenfor fredsbevegelsen. Fra deres synspunkt vil det være virkelig alvorlig om denne bevegelsen utvikler seg i retning konsekvent mot begge supermaktene krigsforberedelser. Om vi går inn blant alle de som ønsker å arbeide mot supermaktene opprustning, vil det styrke

den utvikling som ser ut til å være i ferd med å tvinge seg fram i takt med sovjetiske overgrep rundt i verden: krav om tilbaketrekking av SS-20 og (riktignok forsiktig) kritikk av Sovjet i ubåtaffæren. Det vil komme nye sovjetiske overgrep - en invasjon i Polen kan f.eks. være nær forestående. Det vil bli mer og mer umulig å unngå å rette skytset også mot Sovjet. Derfor må vi være der og avgjøre det sammen med alle de som oppfatter seg som en del av denne bevegelsen.

ATOMFRITT NORDEN

I motsetning til SK ser vi dette som et mål som kan være første skritt på veien i arbeidet med å begrense a-våpnenes utbredelse. Vi mener det er et mål å trekke Norge ut av Nato's atomparaply. Å forby øvelser med, lagring av utstyr til og enhver bruk, også i krig, vil være en god ting. Dersom vi gjør en slik begrensa målsetting avhengig av total sovjetisk og amerikansk nedrustning i nordområdene (a-våpen), skyver vi bare mulighetene for å nå et slikt mål langt inn i framtida. Det blir utopisk politikk som i dagens situasjon er løse proklamasjoner. Det må stilles målsettinger som en kan øyne muligheten av å oppnå. AKP har vært i stand til det i spørsmålet om å trekke Norge ut av Natos kommandosystem, en annen del av kampen mot Nato's og USA's krigsforberedelser er å gjøre bruk av Nato's atomvåpen vanskeligere. For å unngå den diskusjonen: vi er også for å arbeide for videre mål for å stanse Sovjets og USA's krigsforberedelser.

FREDSBEVEGELSEN OG KAMPEN FOR ET STERKT UAVHENGIG KONVENsjONELT FORSVAR

Avdelinga er for et uavhengig forsvar utafor Nato og USA's atomparaply. Den

mest realistiske veien å gå er gjennom et brudd med Nato's kommandosystem og samtidig utvikling av et program for oppbygging av et konvensjonelt forsvar.

En utmelding av Nato på et rent passifistisk grunnlag, som SK ser ut til å være stor bekymring for, ser vi som en svært lite sannsynlig utvikling. Det er bare en liten del av fredsbevegelsen som går inn for et totalt nedrusta Norge. Blant Nato-motstandere hersker det først og fremst stor usikkerhet og forvirring om alternativer utafor Nato. Og i forhold til Nato er ikke hovedproblemet passifisme, men at store deler av norsk opinion har tillit til Nato som avskrekking og som hjelp i en krigs- eller krisesituasjon. Arbeidet i fredsbevegelsen står på ingen måte i motsetning til kampen for et uavhengig forsvar. For å vinne fram med vårt syn er det en helt nødvendig forutsetning at vi greier å vise at atomopprustninga til supermaktene ikke tjener til forsvaret av Norge eller andre små nasjoner. Men utgjør tvertimot en dødelig trussel.

Om vi jobber i fredsbevegelsen kan vi bidra til at Norge dras i retning av brudd med Nato og USA's atompolitikk. Og vi tror det er god grobunn for vårt syn innen denne bevegelsen.

Vi mener representanter for SK og ledende forsvarspolitiske talsmenn har skapt uklarheter om partiets Nato-standpunkt. Partiet må klart si fra om at vi går inn for utmelding av Nato og si dette som en nødvendig forutsetning for et sterkt nasjonalt forsvar.

ARBEIDET I FREDSBEVEGELSEN OG ANDRE DELER AV KAMPEN MOT IMPERIALISMEN

Solidaritetsarbeidet er en annen og like nødvendig del av arbeidet mot krigen. Støtten til Polen er noe av det aller viktigste nå. Men vi kan ikke tenke snevert når vi skal prioritere dette

arbeidet. Det er faktisk slik at hundretusener i Norge er engasjoert i a-våpensaken og titusener kan tenke seg å være med på en eller annen måte. Et begrensa arbeid med en riktig taktikk kan i sånne sammenhenger få enorm betydning. Da blir det ikke noe argument at Afghanistanarbeidet mangler folk.

Politisk vil de ulike delene av kampen mot supermaktene tjene hverandre. Vi skal selvsagt kjempe for at stadig fler av de som oppfatter seg som fresbevegelsen

skal støtte folkene i Polen, Afghanistan, Palestina og i El Salvador.

Vi vil oppfordre partiledelsen til å ta et klart standpunkt: Det er riktig å gå inn i »Nei til atomvåpen».

I tillegg til avdelingas bevilgninger til Solidaritet Norge-Polen, Afghanistan-komiteen, bevilger avdelinga 200 kr. til »Nei til atomvåpen».

Partiavdeling i
Bygg Oslo.

KOMMENTAR TIL BYGG-LAGET

Per G Ga

Bygg-avdelinga ønsker å gardere seg i alle retninger. »Alt er viktig», »årsaken til krig ligger i imperialismen, i rivaliseringa mellom supermaktene, men vi syns også fredsbevegelsen har rett når de hevder noe helt annet om krigsårsakene og at hovedmålet er å ruste ned USA». Dette er som alle ser ikke sitater fra bygg-avds. innlegg, men min presentasjon av deres syn. I beste fall pådrar bygg-avdelinga seg lyskestrekk i forsøket på å ri to hester. Det er ikke mulig å forene marxismen-leninismen og pasifismen, partiets vurdering av Sovjet som den største truselen mot norsk suverenitet og pro-sovjetismen, SKs vurdering av åssen atomkrigstruselen kan reduseres og NTAs grunnleggende feilaktige vurdering av atomtruselen.

PASIFISMEN

NTA bygger på en teori om at imperialismen er fredelig. Det samme synet som i »Fredsboka» munner ut i ideen om at hvis 200 statsledere tar fornuften fangen, blir det ikke krig. Det

samme synet som ligger bak ideen om at vi må begynne med oss sjæl, at det er farligere å fortsette kapprustninga enn å ruste ensidig ned. De hevder at Sovjet vil ruste ned hvis vi går først. Dette er rakt i motstrid til marxismen-leninismen, til Lenins teori om imperialismen, til erfaringene fra alle frigjøringsbevegelser i dette århundredet og erfaringene med to verdenskriger. Men å si sånt, kalle en spade en spade, mener bygg-avdelinga er proklamasjoner, overflatisk ideologikritikk osv. »Venstresida» i Norge har sterke pasifistiske tradisjoner som preger »venstresida» i Norge i dag.

PRO-SOVJETISME

NTA har ikke prestert *en* parole som ikke ligger godt innafor ramma av Sovjets utenrikspolitikk.

ATOMTRUSELEN

En konkret vurdering viser at terskelen for atomkrig trekkes ned av spesielt for forhold. Det ene er NATOs ensidige satsing på atomvåpen som i krig presser fram valget mellom atomkrig eller kapitulasjon overfor sterke, overlegne

sovjetiske konvensjonelle styrker. Det viktigste tiltaket for å heve denne terskelen er styrking av Vest-Europas konvensjonelle forsvarsevne. Dette er også viktig for å *utsette/forhindre* en ny krig. NTA retter kampen mot atomvåpna og er ikke i stand til å fremme dette kravet.

Den største truselen mot oss er Sovjets arsenal av taktiske og mellomdistanseraketter. Ikke rakettenes i seg sjøl, men doktrinene som styrer bruken av dem. Sovjet opererer etter doktriner som senker atomterskelen *drastisk*.

NTA er ikke i stand til å rette kampen inn på noen av disse to truslene som til overmål er de *viktigste*.

Alt dette betyr å føre kampen mot atomvåpen på avveie, legge opp til ensidig vestlig atomnedrustning som vil gi Sovjet blod på tann og fremme en pasifisme som effektivt undergraver forsvarsviljen. Legg til NTAs kyniske spekulasjon i folks atomfrykt, uviljen til å ta opp sivil beredskap. AKP(m-l) mener denne organisasjonens politikk er reaksjonær og skadelig. Bygg-avdelinga ønsker å styrke

denne organisasjonen og partiavdelinga bevilger penger til den. Her er det viktig uenighet.

Poenget er at bygg-avdelinga prøver å stå med ett bein på hver side av et vannskille. Det er mye jeg er enig med avdelinga i. Det gjelder vurderinga av årsaken til krig, supermaktsrivaliseringa, at revolusjon må til for å forhindre imperialistiske kriger. Videre er vi enige om betydninga av støtte til frigjøringsbevegelser og parolen et sterkt uavhengig forsvar. Vi er også enige om at det er nødvendig med et begrensa arbeid i fredsbevegelsen.

Alt dette må vi bygge videre på. Men det er klinkende klart at det er stor forskjell på hva jeg og hva bygg-avdelinga vil legge vekt på når vi eventuelt jobba i Nei til atomvåpen. Jeg ser fram til at avdelinga svarer på dette innlegget og sier sin mening om *grunnlaget* for hvorfor de mener NTA har en politikk som i hovedsak kan forsvares.

PG.

POLITISK DEBATT ELLER DRITTKASTING?

Det er med en viss undring jeg leser enkelte artikler. Siste nytt er å gjøre seg »morsom» over at 1.mai faller på 1.mai, og sommerleiren om sommeren. Ikke minst er det morsomt at partiledelsen utarbeider planer hvor dette er et aspekt som teller med. Etter å ha lest Henry B m.fl. går jeg ut fra at de ser på kalenderen som borgerlig, har kasta sine egne 7.sanser (og kanskje de seks andre), og at de har *sommerferie* på et tidspunkt som er politisk bestemt. Neste kritikk av SK er antagelig at de bruker klokker og innkaller møter til bestemte tidspunkter, f.eks. kl. 19.30. Som om det skulle løse politiske motsigelser...

Men mer alvorlig: Innlegget fra Henry B er *drittkasting*. Synspunktene er:

Ledelsen er »skadelig byråkratisk», »fjerna fra et normalt liv og virkelighetens verden», »strutsepolitikk», ledelsen »må skiftes ut».

Poenget mitt er: Ledelsen blei valgt enstemmig på siste landsmøte. Det fins tre alternativer:

a. Flertallet i partiet er tjukke i hue og valgte feil delegater. Delegatene var dumme som brød.

b. Hele landsmøtet var manipulert av ledelsen, håndplukka og fora som fugleunger av en gjeng byråkrater.

Om alternativ a) er riktig: Hvorfor Henry B vil være med i et parti hvor flertallet er idioter skjønner ikke jeg. om b) er riktig: Hvorfor Henry B vil være med i et parti overtatt av en håndfull

»skadelige kamerater» skjønner ikke jeg.

Det finnes et tredje alternativ: At Henry B. tar feil. At flertallet og partiledelsen er bra folk. Henry B. m.fl. mener partiet er i ferd med å råtne opp. Kan være noe i det. Men hvor sitter råtten?

At HB syns det er bra at få lag diskuterer planutkastet sier litt. En slags krisemaksimering. Parolen er tydeligvis: La oss gjøre vårt for at planen blir dårlig, at mest mulig går til helvete. Etterpå, ja da peker vi på partiledelsen og sier: Den er elendig. Sånn logikk kaller jeg gangsterlogikk.

Spørsmålet nå er ikke om ledelsen bør skiftes ut, men om ikke Henry B. s mistillitt mot partimedlemmene, og ledelsen er så stor at han burde skifte

parti.

Innlegget til Bjørn N. er av en annen kategori.

Kjære Bjørn N.: Kan ikke du sette deg ned å skrive om dine synspunkter? Hva er alment galt med leninismen, med Stalin, hvordan hindre kontrarevolusjon, hvorfor kom den i Sovjet? Hva er det Mao innførte med masselinja? Tenker du på kulturrevolusjonen, »det store spranget framover», eller aksjonen i Tibet i -59?

Skriver du et 5 siders innlegg om det skal jeg love å svare - *saklig*. Jeg tror partiledelsen »tør» slippe løs en sann debatt - »fri og dyptpløyende». Hvis du ikke nå begynner å diskutere politikk bidrar du sjøl til det du med rette kaller dårlige tradisjoner.

L.J.A.

BIBELSTUDIER

Etter å ha leda gjennomføringa av HMG-studiene i avd. mener jeg det er viktig å få en debatt på studieformene i partiet.

I utgangspunktet er jeg enig i linja med å opp-prioritere studier, for å heve det allmenne teoretiske nivået i partiet. Men, hva vil partiet med studiene, og hva slags studier vil vi ha?

Det er lærerikt å se på åssen de kristne studerer bibelen. De bruker brokker av skriften til å bekrefte et hvert synspunkt og en hver fordom de har fra før. Min påstand er at våre HMG-studier er nær beslektet med denne metoden å tilegne seg »visdom» på, men derimot fjernet fra elementær marxisme og vitenskapelig, dialektisk holdning.

Jeg vil forsøke å begrunne dette synet, med utgangspunkt i det spørsmålet som er stilt til diskusjon, til møte I i Røde Fane-opplegget.

Spørsmålet lyder: Er vi sjøl (partiet) i ei tid med »teoretisk uorden» der angrepene

på prinsippene er hovedfaren? Eller er hovedfaren dogmatisme og tilstivning?

Ut fra teksten og ut fra de sannheter som er spikra fast fra sentralt hold de siste månedene, er svaret gitt. Motsigelsen er løst! Ut fra hva Lenin skreiv om situasjonen i RSDAP i 1903, (som i parentes bemerka var en helt annen type parti enn AKP) veit vi at angrep på prinsippene, er hovedfaren i AKP i dag.

Hva slags studier er dette? Svaret på spørsmåla veit vi på forhånd, og alt er lagt til rette for at vi skal slutte oss til, med halelujarop og tungetale!

Spørsmålet om oppløsning eller dogmatisme, er sentralt for åssen partiet kommer til å se ut i framtida. Det hadde vært fint om partimedlemmene hadde fått diskutert motsigelsen, i lys av et større materiale. Hele partiet kunne komme til å utføre et betydningsfullt vitenskapelig arbeide, som brakte partiet framover.

Men, det er tydelig at studieutvalget

ikke ønsker spørsmålet belyst og vurdert. De ønsker tilslutning til ei linje som allerede er klar.

ET FORSLAG

Jeg har forsøkt å tenke på åssen et opplegg som kunne gi resultater av noen verdi, både for partiet og den enkelte kader kunne se ut. Spørsmålet til diskusjon er det samme. Ledelsen ønsker medlemmenes vurdering av hva som er hovedfaren: Dogmatisme eller oppløsning.

Materiale:

- 1) Samme utdrag av HMG.
- 2) Mao: Om motsigelsen og Om praksis, som begge er skrevet i kamp mot dogmatisme i partiet.
- 3) Materiale fra AKP i dag, som kunne sette medlemmene i stand til å gjøre en vurdering av situasjonen.

Eks: innlegg fra partikampen. Deler av den »alternative Oslo-beretninga».

KONKLUSJON

Ingen blir bedre kommunister av å tro på ledelsen, godta ting ukritisk eller lese det av klassikerne som passer for å forsvare *ett* syn eller *ei* linje. Marxismen er en veiledning til handling og en metode til å forstå verden. Kjerna i det å være kommunist, er å bruke den dialektiske metoden. Studier i partiet må ta sikte på å lære kaderen å bruke den. Først da kan vi bryte med den religiøse stilen og bli et parti av ledere. Et parti som utvikler seg gjennom å løse motsigelser, et vitenskapelig marxistisk parti.

Lynvingen.

SKAL AKP(mi) BLI EN GENERASJONSPARENTES?

I medlemsbladet for Oslo blei det stilt spørsmål om Oslopartiet gikk i opplag - det har dessverre ennå ikke kunnet gi noen benektende svar. Klasesammensetnings-tendensen er alarmerende, men det får bli en annen skål. - Det er faktisk også vært alarmerende at alderssammensetningen peker mot en forgubbing av AKP. Hippiegenerasjonen fra slutten av 60 åra har blitt voksne og vi med: Det blir ikke mye opprør om vi henfaller til nostalgiske drømmer om vårt uredde og radikale arbeid på den tida. Faktisk er det sånn nå at mange kamerater ser med skepsis og misbilligelse på det nåværende »ungdomsopprøret» - de kler seg så stygt, musikken er forferdelig, og opprøret er »politisk» eller i beste fall anarkistisk. Nei, det var annerledes da vi var unge, da var det radikalere til da!

Mao og mange andre har sagt at det er

ungdommen som er framtida? Hva er AKP(m-l)s framtid?

I røde hæren var etter det jeg har hørt gjennomsnittsalderen av de som kjempa ca. 19 år. Blant palestinerne o.a. er den muligens enda lavere. Kineserne la tidligere stor vekt på 3 i ett prinsippet ved sammensetting av utvalg/organer for å trekke mest mulig viktige egenskaper inn i ledelsen av ulike oppgaver. De unge var i så måte viktige fordi de var uredde, opprørske og dristige, og villige til store ofre. Er ikke de unge i Norge av samme kaliber, med de samme typer egenskaper som datidas ungdom i Kina? Eller er ikke de unges egenskaper så viktig for et norskt kommunistparti? Stillhet i ord og handling skulle nesten tyde på at det er sånn vi faktisk tenker. I beretninga fra SK til landsmøtet var ungdommen og partiets ungdomskampanje oppsummert med noen få ord, ellers står det lite. I de nye

»langtidsplanene til partiet» sentralt og i Oslo er ikke ungdommen nevnt overhodet. Dette er da ganske skandaløst viss man mener alvor med faren for forgubbing av partiet? Jeg mener ikke at vi skal ha nye landsomfattende ungdomskampanjer som skal være hovedoppgave for alle partimedlemmer, men jeg forventer: Partiet sentralt og i Oslo må ha planer for arbeidet med ungdommen, da dette er et *meget* viktig arbeidsfelt. Dette må sees som en del av *bevisst partibyggende* arbeid, der spørsmål om å rekruttere flere unge folk til partiet må stå sentralt. Dette krever at en går inn i syn og holdninger som hindrer rekruttering av unge revolusjonære til partiet. Det krever også at det må legges planer for å få unge pønkere o.a. til å bli revolusjonære selv om vi ikke »liker måten de kler og sminker seg på». Det krever videre at partiet sentralt og i Oslo hjelper/styrker/har kontroll med det arbeidet som ungdomsorganisasjonene

RU og NKS driver. Hva mener f.eks. Oslo partiledelsen om RU og NKS arbeid i denne byen? Hva mener dere om innretting og prioritering? Hvor viktig er arbeidet på skolene i forhold til fritidsklubbene, og hvor riktig har det vært å trekke seg mer eller mindre ut av det okkuperte Skippergata? (Muligens det siste var riktig i forhold til andre oppgaver, men det skulle jeg ønske at internbladene debatterte). Og hva f.eks. med jentekampen i ungdomsforbunda.

Oppsummert: Jeg ønsker vurderinger/syn på betydningen av ungdomsarbeidet fra partiledelsen (også Oslo) - hva slags planer har dere i kommende landsperiode? Hva slags tiltak har dere satt i verk/tenker sette i verk for å bekjempe forgubbinga i partiet? Jeg oppfordrer forøvrig andre som er opptatt av partiets forhold til ungdommen til debatt om dette i TF.

Trude.

UDS medlem/Oslo.

DEN NYE KONTINGENTORDNINGA -HVORFOR STANGER JEG I MOT?

I juni-81 presenterte SK et forslag til %-kontingent som jeg reagerte kraftig imot, hvorfor? Jeg oppfatta hovedinnholdet i forslaget til å være følgende: Vi (ledelsen) får mindre kontingent nå enn tidligere, vi må ha mere kontingent for å drive partiet slik vi mener er nødvendig, dette løser vi ved å innføre ett vannrett system som gjør at avdelingene ikke kan sno seg unna.

Dette syntes jeg var hårreisende og gremmet meg over konsekvensene som jeg øyna og snart fikk høre om (i ei avdeling var det ett flertall som trua med å melde seg ut hvis forslaget blei gjennomført.).

For en måte å opptre på når partiet er i en akkutt krise (det at SK mener at det

ikke er krise får være deres sak!). Hvor fantes analysene av årsakene til kontingent nedgangen, hvor fantes opplegg for en *politisk* diskusjon som tok utgangspunkt i fakta.

BYRÅKRATI!

For å vinne tid og for å sikre en reell diskusjon og demokratisk behandling i partiet fatta vi vedtak mot det nye systemet og krevde uravstemning.

Så i utgangspunktet er det 2 motsigelser ute og går rundt prosent-kontingenten.

- 1) Måten SK håndterer saken på
- 2) Sjølve forslaget.

Resultatet av kampen hittil er at SK har gjort retrett på vesentlige punkter i sitt opprinnelige forslag uten å begrunne dette politisk. Hovedvekta i argumentasjonen fra partiledelsen har også skifta, fra tidligere å legge hovedvekta på kontingentens samlede størrelse til å legge hovedvekta på at størrelsen på kontingenten varierer mye fra distrikt til distrikt og at man ønsker derfor et mer solidarisk system.

Jeg synes det er ok å ha en prosentsats istedenfor de satsene vi har operert med tidligere og det er vel ikke her den store forskjellen ligger i de to systemene. Forskjellen ligger i muligheten for den enkelte medlem å avvike negativt fra satsen. Jeg ønsker å opprettholde denne muligheten mens SK ønsker å fjerne den.

Hvis kontingenten til partiet hadde vært som til andre partier (ca. 100 kr året) så ville jeg vært beinhardt for at 95% betalte dette. Men slik er det ikke. Vi betaler inn flere tusen i året (til gud vet hva - eller mere presist - til partifunksjonærer, kontormaterielt og

landskonferanser?) For noen av oss er dette greit, mens andre synes det er alt for dyrt å være medlem og kan ikke forstå kamerater som »tror» så mye på partiet at de betaler inn 250,- måneden. DVS. vi har forskjellig utgangspunkt og holdning til samme parti. Hva gjør vi med dette? Ifølge SK: Diskuter med kameraten, hvis han ikke vil betale, men egentlig kan betale fortell ham at han er usolidarisk og be ham forlate partiet. Dette er jeg mot. Slike medlemmer ønsker jeg å ha i partiet så får vi heller diskutere kontingenten kollektivt si en gang i året f.eks. i forbindelse med årsmøtet i avdelinga.

Jeg må si jeg blir temmelig frustrert og desperat når jeg tenker på hvordan SK trækker i salaten gang på gang mht. måten å lede partiet på.

Kameratslig hilsen

Alf

Styremedlem i Jernlaget i Oslo.

OM DET GAMLE OG DET NYE KONTINGENTSYSTEMET

Fra internbladet til partiet i Oslo har vi sakså følgende artikkel:

I det forrige nummer av FFP la DSAU fram oppfatninga si av forslaget til nytt kontingentsystem. Vi la oss også ut med styret i jernlaget, som før har lagt fram et annet syn her i bladet. Når det gjelder denne debatten, har kameratene i styret i jernlaget seinere foretatt en del presiseringer av hva de mener og ikke mener. De er ikke for et fullstendig frivillig system, men for å beholde den nåværende ordninga. Dette gjør at uenighetene er en del mindre enn sånn som det kunne synes i utgangspunktet. De har markert at de er i mot liberalisme

mht. kontingentinnbetaling og kontingentens størrelse. De har også markert seg mot at enkelte medlemmer legger seg ekstremt lavt i kontingent pga. mistillit til partiledelsen. Jernlaget vil sikkert også komme tilbake til å kommentere sitt syn på debatten og det endelig vedtaket.

HVEM GÅR OPPI KONTINGENT SOM FØLGE AV DET NYE SYSTEMET?

De som betaler kontingent etter normene i det nåværende systemet, går

ikke opp i kontingent. De som betaler under de nåværende normene, uten at det finnes noen virkelig god grunn til det, går opp i kontingent.

Det har danna seg ei oppfatning av at forslaget om prosenttrekk er et forslag om å kompensere mindre medlemstall med at »de som er igjen» skal betale mer. Og det sentrale økonomiutvalget regner med å øke kontingentinngangen med ti prosent som resultat av det nye systemet. Noen går altså opp i kontingent. Men hvem går opp i kontingent?

Det nye kontingentsystemet betyr ikke ei allmenn heving av kontingentnivået i partiet. Det betyr ei utjamning på det nåværende betalingsnivået. Dette går fram av oppstillinga nedenfor.

Vi setter opp års- og månedsinntekt i venstre kolonne. Gjeldende normer 1) og hva de betyr i prosent av månedslønn i midterste kolonne. Og hva folk skal betale etter den nye ordninga i høyre kolonne. Her tar vi med både forslaget om 2,2% og den endelige ordninga med 2,0% og 1,3%.

En som i dag tjener 80 000 i året skal betale 165 kroner i måneden etter den gamle ordninga og 133 kroner etter den nye. For en som tjener 80 000, blir »inngangsbilletten» i partiet dermed *billigere*. En som tjener 100 000 i året skal etter den gamle ordninga *minst* betale 165 kroner i måneden. Etter den nye ordninga skal han betale 166 kroner.

For en som tjener 100 000 blir inngangsbilletten den *samme* som nå, eller billigere. Dersom vi gjorde den samme sammenlikninga, men med den endringa at vi tok folk som ligger høyt i inntekt innafor sine satser, men betaler minimum innafor satsen, så ble bildet litt annerledes. Tjener du 54 000 og betaler 70 kroner i måneden, betaler du 1,6%. Tjener du 79 000 og betaler 115 kroner, betaler en 1,7%. *Partimedlemmer som i dag betaler minimumskontingenten innafor sin sats betaler i dag mellom 1,6 og 2,5% i kontingent av brutto lønn, alt etter hva de tjener.* Forslaget er å jamne ut dette til at alle betaler 2,0% (evt. 1,3%).

Overgangen til prosenttrekk betyr dermed ingen allmenn høyning av kontingentnivået. Derimot betyr det ei utjamning på det nåværende nivået.

Hvordan kan da økonomiutvalget regne med å øke kontingentinngangen med ti prosent ved overgangen til prosenttrekk? Fordi en del medlemmer, lag og til og med distrikter, nå ikke betaler etter gjeldende normer.

KAN VI LAGE ET KONTINGENT-SYSTEM SOM ER RETTFERDIG?

Å lage et rettferdig system er helt umulig. Hva er rettferdig? Og hvem avgjør hva som er rettferdig? Det finnes ingen

INNTEKT		Gjeldende system		Nytt system.		
År.	måned	Norm.	% av mnd.lønn	2,2%	2,0%	1,3%
35 000	2 917	70	2.4	64	58	38
55 000	4 583	115	2.5	100	92	60
80 000	6 667	165	2.5	147	133	87
100 000	8 333			183	166	108

NOTER: 1) Satsene i det nåværende systemet er sånn:

Sats I: Årsinntekt opp til 35 000 betaler mellom 20 og 69 kroner måneden.

Sats II: Årsinntekt 35 000 - 55 000 betaler mellom 70 og 114 kroner.

Sats III: Årsinntekt 55 000 - 80 000 betaler mellom 115 og 164 kroner.

Sats IV: Årsinntekt over 80 000 betaler 165 og mer.

2) Se vedtaket om nytt kontingentsystem, TF februar-82.

måte å avgjøre dette på. Et rettferdig kontingentsystem finnes ikke. Formålet med den nye ordninga kan dermed heller ikke være å lage et »rettferdig» system.

Ei anna sak er at vi vil at kontingentsystemet skal ha en sosial profil. Meninga med dette er at folk skal betale forskjellig etter forskjellig økonomisk evne. Det gamle systemet var et forsøk på å gjennomføre dette. Feilen ved det er ikke at det skiller folk på grunnlag av økonomisk evne. Feilen er at det har ført til store og meningsløse forskjeller i hva folk betaler i kontingent, som ikke har noen sammenheng med forskjellig økonomisk evne.

I debatten om forslaget har det vært fremme flere eksempler på at folk har ment at prosent-systemet ville slå urimelig ut. Ett lett forvrengt eksempel: I ett og samme lag er det en murer og en handtlanger. Mureren tjener 100 000 i året, handtlangeren 150 000. Mureren bor latterlig billig og har god råd. Handtlangeren har en helt ølendig bosituasjon, både dyr og dårlig. Han blir flådd og har knapt til salt til maten. Mureren skal betale 165 kroner i måneden, handtlangeren skal betale 290 kroner. Folk har da sagt at det er ingen rimelighet i dette.

DSAU har her gått inn for større smidighet i systemet for å kunne takle sånne enkelttilfeller.

Etter mi mening er dette tatt til følge på en tilfredsstillende måte i det endelige vedtaket fra SK: »I de tilfeller der det nye kontingentsystemet vil virke åpenbart urimelig og urettferdig, kan medlemmer få redusert eller økt kontingent i forhold til gjeldende sats» 2).

Samtidig er bestemmelsen om at laga kollektivt svarer for full kontingent fra laget, sløyfa. Dette gir systemet smidighet.

Sett handtlangeren ned, sett mureren opp.

KAN VI HA ET SOLIDARISK SYSTEM?

Vi kan ikke ha et helt »rettferdig» system. Derimot kan og bør vi ha et solidarisk system. Det nåværende systemet er usolidarisk. Hva folk med samme økonomisk evne betaler i kontingent i dag er fullstendig forskjellig. At kameratene i styret i jernlaget i sitt første vedtak gikk inn for at kontingentens størrelse skulle være basert på frivillighet, og med det faktisk mente at vi bør beholde den nåværende ordninga, sier ganske mye om svakheten ved det nåværende systemet.

Å betale solidarisk betyr at alle betaler etter de samme normene. Sånn er det ikke nå. Overgangen til prosenttrekk vil bety at alle medlemmer virkelig betaler etter de samme normene.

SKAL KONTINGENTENS STØRRELSE VÆRE AVHENGIG AV PERSONLIG MOTIVASJON?

En kamerat fra jernlagsstyret sier i siste nr. av FFP at forslaget om prosenttrekk er å »sette søkerismen i system». Dette er det etter min mening liten eller ingen dekning for. Overgangen til prosenttrekk er å sette den nåværende ordninga i system, ingenting annet. Grunnen til at partiflertallet har støtta forslaget, er ikke at partiet er besjela av noe ønske om å drive folk ut av partiet, eller hindre partiet i å rekruttere i framtida. Grunnen er at svært mange i partiet ønsker seg vekk fra et system som over mange år har vist seg helt uholdbart.

Hvis vi ihvertfall kunne bli enige om at vi må legge det gamle systemet bak oss, ville det gjøre diskusjonen enklere. Kameraten sier at den høye »inngangsbilletten» er et problem når det gjelder å verve arbeidere til partiet. Jeg kan ikke her og nå motsi han i det, eller avvise problemstillinga, men vi må prøve å

skille dette fra spørsmålet om prosenttrekk. Hvis inngangsbilletten er for høy i det nye systemet, så er den det i det gamle også. Hvis kontingentnivået blir for høyt etter det nye systemet, så er det nå og har vært det hele tida. Og det står ingenting i det nåværende kontingentdirektivet om personlig motivasjon.

Forslaget om prosenttrekk har vært ute i partiet i tre kvart år. Alle medlemmer har vært invitert til å si ja eller nei til

forslaget. Det er nå gjort endelig vedtak, i samsvar med det store flertallet av partimedlemmer som har sagt meninga si.

Den nye ordninga skal gjøres i partiet i et år og så revideres på grunnlag av erfaringene til da. Det hindrer ikke at vi kan fortsette debatten om de spørsmåla som tas opp av kameraten fra jernlagsstyret.

DS-formann.

Innhold

Leder: Ny giv for Klassekampen.	2.
Vervekampanjen - abonnementsutviklinga.	4.
Kinadiskusjonen:	
- Introduksjon.	7.
- Uttalelse fra SK om Kina.	9.
- Metodeproblemer i Kina-diskusjonen.	10.
- Utdrag av et debattinnlegg om Kina.	14.
Om årsmøtet i Hordaland.	16.
Uttalelse om fredspolitikken fra bygg-avd i Oslo.	26.
Kommentar til bygg-avd.	28.
Politisk debatt eller drittcasting?	29.
Bibelstudier.	30.
Skal AKP(m-l) bli en generasjonsparentes.	31.
Den nye kontingentordninga - hvorfor stritter jeg i mot?	32.
Om det gamle og det nye kontingentsystemet	33.